

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

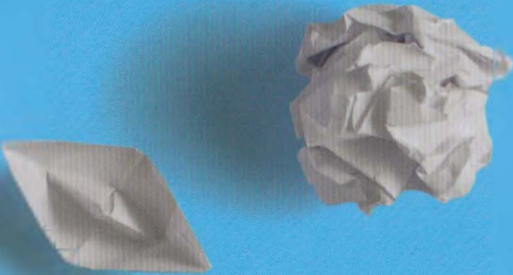
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MEVSİM YENİCE

BİLİNMEYEN SULAR

Can Çağdaş

Bilinmeyen Sular, Mevsim Yenice

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alban

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-4046-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MEVSİM YENİCE

BİLİNMEYEN SULAR

ÖYKÜ

♥can

MEVSİM YENİCE, 1985'te İzmir'de doğdu. Üniversitede fizik okudu. "Açık Artırma" öyküsü, 2015 altKitap Öykü Yarışması'nda birinciliğe layık görüldü. 2015 ve 2016 yıllarında farklı iki dosyayla Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde öykü dalında "dikkate değer" bulundu. *Parçalar*, *İstanbul'un Sakinleri* ve *Aşk Mektupları* adlı kolektif kitaplara öyküleriyle katıldı. İlk kitabı *Tekme Tokatlı Şehir Rehberi*, 2019 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülleri'nde Mansiyon Ödülü'ne layık görüldü. 2016 yılından bu yana altKitap ve altZine yayın kurulunda yer alıyor.

Alkor ve Mizar'a

İçindekiler

Bilinmeyen Sular	13
Yamaç	23
Pes	33
Dostlar Böyle Yapar Çünkü	39
Kırk Saniye	43
Bataklık Balığı	49
Puantiyeli Plastik Bir Şemsiye	63
C Blok Daire 10	71
Bir Yere Kadar	81
Göründüğünden Daha Uzak	85

BİLİNMEYEN SULAR

*"A dream unthreatened by the morning light
could blow this soul right through the roof of the night."*

"Sabah ışığının tehdit etmediği bir rüya
Üfleyebilir bu ruhu gecenin çatısından dışarıya."

Pink Floyd, "Learning to Fly"

Apartmanın önündeyim.

Kutucuklar halinde yan yana ve üst üste dizilmiş pencerelere bakıyorum, içlerindeki zifirî karanlığa. Bunca daireyi, odayı, insanı içinde barındırabilen yapının temelini düşünüyorum, iskeletini. Binanın taşıyıcı kolonlarını, sağlamlaşması için taş ve kumla doldurulan kolon boşluklarını, kirişlerin eklem yerlerinden bedene bağlanarak bir bütün gibi durmalarını. Ben de hayatı böyle dimdik, yerimden milim kıınıldamadan, heybetli bir yapı gibi karşılayıp taşıyabilir miyim? Dingin bir bina olabilir miyim sahiden?

Giriş kapısına yürüyorum. Gece yarısı. Daire yedinin zilini çalıyorum. Artık bu eve girebilmek için bir anahtarım yok.

Merdivenleri çıkarken duvarın pütürlü yüzeyinde

gezdiriyorum parmaklarımı. Apartman boşluğuna bakan küçük havalandırma penceresinin önünde duruyorum sonra. Kafamı boşluğa uzatıyorum, güvercin uğultuları, borulardan damlayan suyun boşlukta yankılanan tıptırtısı. Apartmandakilerin birbirine karışmış kokularını, sesini, kalabalığını toplayıp boşluğa yollayan bu pencere daha büyük olmalı diye geçiyor içimden. İkinci katın fotoselli lambası bir süre yanıp ben üst kata varamadan sönüyor. Kısacık bir karanlık ânı.

Annem açıyor kapıyı. Beni gördüğüne hem seviniyor hem korkuyor.

“İyi misin oğlum?” diye soruyor telaşla.

“İyiyim merak etme,” diyorum. Yanına ekleyecek, “kafamı toplayıp bir karar vermem gerek”, “biraz uzaklaşmak istedim” ya da “odamı özledim” gibi ikinci bir cümle bulamıyorum.

Birlikte biraz oturuyoruz. Aramızda gidip gelen ezberden birkaç soru cevap bitince odama çekiliyorum. Toz, eşyaların ve anıların üstünü koruyucu bir zar misali kaplamış. Her şeyin müze gibi, bıraktığım haliyle kalması güvende hissettiriyor. Pencereye yaklaşıp plastik panjurun ipini çekiyorum, gecenin sessizliğinde rahatsız edici bir tıkırtıyla makaraya sarılıyor. Oda sokak lambasının ışığıyla biraz aydınlanınca pencereye yaslanmış gülibrişim dallarının gölgesi duvarda dans etmeye başlıyor. Anılar, daha kötüsü düşünceler yakama yapışmadan yatağa sokulup uykuya gömüyorum kendimi.

Babam selam vermek için yatağından kalkıp yanıma gelmese de o gece rüyama geliyor.

Kitaplığımın önünde durmuş dikkatle kitaplara bakıyor. Örtüden yaptığım mağaranın içinden onu izliyorum. Ensesini. Sırtını. Yüzünü göremediğim için tedirginim. Gülüyor mu, kızgın mı ya da neyi arıyor, bilmiyorum. Etrafta uçuşan bir şeyler çekiyor dikkatimi. Pike-

den elimi usulca çıkarıp gülibrişimin ipeksi çiçeklerinin parmağımın ucuna konmasını izliyorum. Kamburu daha belirginleşmiş diye geçiyor içimden. Neye bakıyor bu adam, hangi kitaba? Tutamadığım bir mırıltıyla soru ağzımdan dışarı taşıyor. O an yüzünü dönüyor karanlıkta. Tepeden tırnağa uyuşuyorum. Onu gördüğüme hem seviniyor hem korkuyorum. Bizim için birbirimizi görmek araf demek çünkü.

“Sen sigara saklardın eskiden kitapların arasına,” diyor.

“Nereden çıktı o?” derken dudağımın üstüne konan gülibrişime üflüyorum. “Sigara mı arıyorsun sen orada gecenin bir yarısı?”

“O nereden çıktı esas?”

“E ne bileyim bir hoş geldin demeden sigara sorduğuna göre.”

“Zamanında sormak lazım bazı soruları haklısın. Yeri gelmişken şimdi sorayım madem, bu kitapların burada ne işi var hâlâ? Neden kendi evine götürmedin giderken?”

“Burası da benim evim hâlâ,” diyorum, “değil mi?”

“Buraya geri mi döneceksin yoksa?”

Hiçbir şey diyemiyorum. Duvar rafındaki müzik setine yaklaşıyor. İstiflenmiş, yıllardır düzenini bozmadığım albümleri kurcalaması rahatımı kaçırıyor.

“Biz en son ne zaman görüştük seninle?”

“Baba şu an görüşüyoruz ya,” diyorum.

“Yok yok sahiden ne zaman görüştük diye soruyorum,” diyor, “ne zaman sohbet ettik, birlikte sigara teldirdik?”

Birlikte sigara içtik mi ki hiç, diye geçiyor içimden. Bunu garipsiyorum sonra.

Sırt çantama doğru yöneliyor.

“Bunun içinde vardır belki bir tek sigara yahu, bak bakalım. Kıyıda köşede kalmış mı?”

Yataktan çıkıp çantayı elinden alıyorum.

“Sen yatsana hadi, ne demeye kalktın bu saatte,” diye söyleniyorum.

“Biraz sinirli misin, bana mı öyle geliyor?” Sesinde alaycı bir şüphe.

Müzik setinin açma tuşuna basıyor. Bir şarkı gecenin sessizliğinde ortasından çalmaya başlıyor.

“Kıs şunun sesini insanlar uyanacak,” diyorum.

“Amaaan,” diyor elini boş ver der gibi sallayarak. Şarkıya ıslıkla eşlik ederken çıkıp gidiyor odadan.

Sabah dilimde o şarkıyla uyanıyorum. Pencere açık. Mutfaktan çatal bıçak şingirtıları geliyor. Yanlarına gidiyorum. Babamla göz göze geliyoruz. Hal hatır sorma faslı. Sonra ayağa kalkıp mutfaktaki radyoyu açıyor. Son ses çalmaya başlayan hareketli bir şarkının basları mutfak duvarına çarparak dağılıyor.

Annem, “Kıssana şunun sesini, hafta sonu herkes uyuyordur daha,” diyor.

“Amaaan,” diye elini sallıyor babam dün gece rüyamdaki tavrın tıpatıp aynısıyla. Tam o an, dakikalardır ağzımda çevirdiğim zeytin çekirdeğini yutuyorum. Öksürük tutuyor. Su getiriyor annem. Babama bakıyorum. Gözlerinde dün geceyi anlamlandırmaya yarayacak bir ipucu arıyorum.

“Helal,” deyip sırtıma vurarak belli belirsiz bir ıslıkla mutfaktan çıkıyor. Sonra da evden.

Onu o gün bir daha görmüyorum. Gün boyunca evin yakınlarındaki sokaklarda geziyorum boş boş. Uzun zamandır yürüdüğümü fark ediyorum ıssız bir sokaktan geçerken. Kaldırıma oturup hiç aceleyle getirmeden, kutsal bir törenin parçasıymışçasına her adımını önemseyerek sigara yakıyorum. İlk nefesten çektiğim dumanı yavaşça üflerken etrafı izliyorum, belki yine uzun zamandan sonra ilk kez. Yakındaki çınar ağacının biçimsiz köklerine ba-

kıyorum, toprağa ermek için asfaltla giriştiği mücadeleye. Gövdesinden yumruk gibi fırlamış çıkıntıları izlerken, ağzında yavrusunu taşıyan bir kedi zıplıyor karşıdaki giriş katının balkonundan. İki büküm olmuş eniği, dişleriyle ensesinden kavrayarak kendinden emin yürüyüşünü izliyorum. Yavrusunu korumak için o an dünyadaki tüm kötülöklere savaş açabilecek tavrıyla önümden geçip gidiyor. Hava kararınca eve dönüyorum.

O gece yine rüyama geliyor babam. Elinde bir dünya küresiyle odamın kapısında beliriyor. Yatağın ucuna gelip ayağımı itekliyor eliyle. Ayaklarımı topluyorum. Karşı karşıya oturuyoruz.

“Bu ne?” diye soruyorum.

“Neye benziyor oğlum sence?”

“Ne olduğunu biliyorum herhalde, ne yapacağız diye soruyorum bununla.”

“Ben de bilmiyorum henüz. Yeni bir deneyim olacağı kesin,” der demez içimi küre gibi ağır bir endişe kaplıyor, bir sıkıntı.

“Şimdi küreyi sırayla çevirelim,” diyor, “durduğunda ne yapacağız onu o zaman düşünelim.”

İçimdeki sıkıntı giderek artıyor. Küreyi ortamıza yerleştiriyor. Sonra yuvarlak yüzeyine sağdan sola doğru hafif bir tokat atıyor. Küre ivmeleniyor, dünya dönmeye başlıyor. Usul usul, ağır aksak. Sonra bir tokat daha çıkarıyor tam ortasına, boğuk bir rüzgâr uğultusuyla hızlanıyor dünya, her turu tamamladığında daha da vuruyor. İçim bulanıyor. Başım dönüyor. Tozlar, gülibrişimin pamukçukları, dereler, denizler hepsi etrafa dökölüyor. Müzik setinin sesi duyuluyor. Hemen ardından bir şarkı odanın içini doldurmaya başlıyor. Kalp atışlarımı şakaklarımda hissediyorum. Küreyi kendi haline bırakıyor babam. Dönüyor, dönüyor, yavaşladıkça akarsular denizlere dökölmeye başlıyor, göl yatakları duruluyor, şarkının

sözlerini anlamaya başlıyorum. Az evvel karışan düzen, yavaşça duruluyor ve küre sonunda duruyor.

“Gözünü kapat,” diyor aniden buyurgan bir sesle. “Parmağını uzat şimdi.”

Dediğini yapıyorum. Parmağımı kavırıyor. Kürenin herhangi bir yerine dokunabilmem için yol gösteriyor, sonra bırakıyor elimi.

“Nasıl?” diye soruyor.

“Ne nasıl?”

“Dünya,” diyor. “İyice dokun bakalım, neye benziyor?”

Bir basketbol topuna nasıl dokunulursa dünyaya öyle dokunuyorum. Kabuğunu hissediyorum avuçlarımda, sertliğini.

“Öyle değil. Biraz daha hissederek dokun. Korkma.”

İşaretparmağımın ucuyla daha sakın okşuyorum bu kez yüzeyi. Kabartmaları takip ediyorum. İnce ayrıntıları, yolları, patikaları.

“Neredesin şimdi?” diye soruyor.

“Bilmiyorum, nereden bileyim, gözüm kapalı.”

“Dokunduğun şey neye benziyor hissetmeye çalış.”

Aşağıdan yukarıya ince uzun bir kabartmaya dokunduğumdan, “Kızıldeniz’deyim,” diyorum.

“Çok güzel, durma devam et.”

“Aden Körfezi’nin ağzına yaklaştım şimdi, Umman Denizi’ne döküleceğim.”

Parmağımı sağa kaydırıyorum, alabildiğine geniş bir kabartı. Sahiden Umman’da olabilir miyim?

“Daha önce gitmiş miydin oraya?” diye soruyor ben Umman’dan açılıp Sri Lanka’nın ucuna ulaşırken.

“Gitmemiştim ama nedense şu an elimle koymuş gibiyim.”

“Harika, dokunmaya devam et.”

Küreyi kırılğan bir camdan yapılmış gibi dikkatle

geziyorum. Döndürdükçe sular akıyor, dereler çağlıyor, buzullar erimeye, kara parçaları ufalmaya devam ediyor. Çılgınlık bu.

“Daha önce bilmediğin bir şeyin içinde olmak nasıl hissettiriyor?” diye fısıldıyor.

“Korkutucu.”

“Çok da kötü değilmiş ama değil mi?”

Bilmediğim için susuyorum. Geniş geniş kabartıları geçince düzlüklere geliyorum. Uzunca okşuyorum.

“Avustralya’dayım,”

“Hayır,” diye cevap veriyor. “Aslında Büyük Okyanus’un tam ortasındasın ama bunun önemi yok.”

Küreyi çevirmeye devam ediyorum. Güney Afrika platolarından aşağıya iniyorum çalılıkların arasından, kurak, suyun kenarında olmasına rağmen neme aç toprakların kalıntıları elime geliyor. Lesotho, Svaziland, Mozambik. Hepsini dolanıyorum.

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim,” diyorum.

“Devam et o zaman.”

Mozambik’in kenarına gelince başladığım yere döndüğümü fark ediyorum. Aden Körfezi’ndeyim. Biraz yukarı çıkarsam Kızıldeniz. El yordamıyla ilerliyorum, Süveyş Kanalı’ndan geçmem zaman alıyor. Port Said’e çıkınca iyice heyecanlanıyorum. Eve dönüş yolum bu. Akdeniz sularını sabırsızca yarıyorum, Kıbrıs’ın üstünden atlıyorum ve kıyıdan usulca yukarı çıktığımda artık o tırtıklı çıkıntıda, İzmir Körfezi’ndeyim. Denizden çıkıp koşuyorum. Eve doğru. Üstüm başım sıırılsıklam. Saçlarımdaki sular yere damlıyor. Yalınayak geçiyorum ıssız caddelerden, karşıdan karşıya. Asfaltın sıcaklığı tabanlarımı pişiriyor, topuklarım soyuluyor. Nefes nefese, dört nala evime gidiyorum, odama. Parklardan geçiyorum, büyük meydanlardan, köşe başlarını dönüyorum bir bir, kuru toprağa, çime

basıyorum. Sokağın başına geldiğimde duruyorum aniden. Gün henüz ağarmamış, her yer gri. Kutucuklar halinde yan yana ve üst üste dizilmiş pencerelere bakıyorum, içlerindeki zifiri karanlığa. Gözümle tırmanıyorum gülibrişimin dallarından üçüncü kata. Pencereye ulaşıyorum canhıraş. İçimde korku, dizginleyemediğim bir heyecan. İçeriye izlemeye koyuluyorum, babamla yatağın üstüne oturmuş, ortamıdaki küreye dokunup öyle kıpırtısız duruşumuzu.

Kürenin dönerken çıkardığı fısıltıyı, gülibrişimlerin taze kokusunu, asfalttan kalkıp metrelerce yukarıya, havaya karışmaya can atan bir tozun titreşimini, ensemden sırtıma, oradan bir yol bulup tüm omurgamda yürüyen su damlasının hızını, hepsini duyumsuyorum. Tüm bu yabancılığı daha fazla kaldıramadığımda gözlerimi yumuyorum.

Ertesi gün babamı balkonda yalnız başına otururken yakalıyorum. Yanına gidip oturuyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye çıkıyor ağızından.

“Görmüyor musun oğlum, oturuyorum.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Sen ne yapıyorsun?” diye soruyor öylesine.

“Hiç,” diyorum.

Yalan söylüyorum, aslında bekliyorum. Gecenin gelmesini. Gerçek hayatta iki çift laf edemeyen biz muhteşem ikilinin rüyada buluşup bir tuhaflığın parçası olabilmemesini.

Sonra beklenen her şeyin oluşu gibi gece oluyor. Yastığa gömüyorum yüzümü. Bir an evvel uykuya dalmak için işbirliği yapıyorum organlarımla.

Babam geç kalıyor bu kez.

“Nereye yetiyeceksin?” diye beliriveriyor karşımda.

Bir acelemiz var mı onu da bilmiyorum. Kitaplığı

kurcalıyor bir yandan sakince. Bir kitabı alıp üst rafa koyuyor, bir başkasını da onun yerine.

“Ne o sigara mı aranıyorsun yine?” diye soruyorum.

“Kabul ediyorsun yani buralarda sigara bulabileceğimi?”

“Kitaplarımın düzeninin değiştirilmesinden hoşlanmıyorum, biliyorsun,” derken panjurun makarası ürperici bir gıcırtyla kendiliğinden bir tur esniyor.

Kafamı o tarafa çeviriyorum. Artık babamla yüz yüze değiliz.

“Senin baba olmaya niyetin yok mu?” diye soruyor birden.

İçeride, inatla açık kalması için önüne takoz konmuş bir kapı cereyandan çarparak kapanıyor hızla. Susuyorum. Başımı çevirmiyorum tekrar kitaplara, babama.

“Hiç bilmediğin sularda yüzmek boğulacağın anlamına gelmez,” diyor tane tane, kelimelerin üstüne basa basa.

Daha ne diyeceğimi kestiremeden, “Korkuyor musun yoksa?” diye ekliyor.

“Hem evet hem hayır,” diyorum kendimden emin. “Ama esas meselemiz bu değil, benim birine, bir çocuğa verebilecek bir şeyim yok.”

“Eğer bundan eminsen, bunu ona da söyle,” diyor, “tıpkı bana söylediğin gibi.”

“Eminim,” diyorum, “istemiyorum.”

“En azından içimizden biri kararlı, ne istediğini hep biliyor,” diyor.

Dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzüne çeviriyorum bakışlarımı. Tüm ciddiyetiyle karşımda duruyor. Yıllardır görmeye alıştığım, istifini hiç bozmayan çatık, kararlı bakışlarıyla. Az evvel yerini değiştirdiği kitapları eski haline getirmeye koyuluyor ardından.

Onun işini bitirmesini izliyorum köşede uslu bir ço-

cuk gibi. Raflar eski haline döndükçe hafifliyorum. Sonra bana hiç bakmadan, “Ben çok sıkıldım yalnız,” diyor. “Sen artık git. Giderken de anahtarını yanına al.”

“Anahtarım yok ki benim,” diyorum. Sesim çocuk gibi çıkıyor. Utanıyorum.

“Nasıl yok, eskiden koyduğun yerde, ayakkabılığın üstündeki çanağın içinde duruyor, ellemedik. Sen al onu giderken, unutma bak,” diyor. Kapıya doğru yürüyor son cümlelerini söylerken: “Bir şeyi de bir kere söylet.”

Babam odadan çıkar çıkmaz üstümdekileri çıkarıp pantolonumla gömleğimi giymeye koyuluyorum. Eşyalarımı topluyorum hemen. Koridordan geçerken ev, ev gibi kokuyor. Ayakkabılığın üstündeki çanaktan anahtarımı alırken arkamda bir tıkırtı duyuyorum. Dönüyorum. Uzaklaşan bir gölge, kendi yok. İçimizden biri rüyadan uyanmadan, çanağa bir sigara bırakarak kapıyı çekip çıkıyorum.

YAMAÇ

*"And any fool knows a dog needs a home,
A shelter from pigs on the wing."*

"Her ahmak bilir bir köpeğin ihtiyaç duyduğunu
bir yuvaya,
Uçan domuzlardan uzak bir barınağa."

Pink Floyd, "Pigs On The Wing"

"Yok," dedi, "bunun içinde de yok."

Elindeki kitabı sırtından tutmuş sayfalarını aşağıya doğru sallıyordu. Kapının arkasında asılı, kıştan beri kullanmadığımız yün paltolara yöneldi sonra. Ceplerini yokladı. Beşinci kez. Okul çantasını kaldırdı aradığı şeyi altında bulamayacağını bildiği halde. Pencereye yürüdü. Perdeyi soldan sağa doğru sıyırdı. Aklına harika bir fikir gelmişçesine aniden yere eğildi, yatakların altına baktı. Yatağın ucundan kalktım. Zaten üstünde hiçbir şey olmadığı görünen beyaz çarşafın yüzeyine dokundu boydan boya, gözün göremediğini el bulabilirmiş gibi. Bakılacak tek bir yer kalmadığında beşinci tur da tamamlandı. Ben umudumu üçüncü turda yitirmiş, çaresizlikten beslenen umudun ona yaptırdıklarını izliyordum çıt çıkarmadan.

Odanın ortasında durdu. "Nereye gider ya aklım almıyor. Dün akşam buradaydım," dedi. "Delireceğim."

O sadece delirecek bense hayatımın sonuna dek kaybolacağım diye düşündüm duvardaki sıva çatlağının incecik izini tavana kadar takip ederken.

Onu ilk kez bu yurt odasında görmüştüm. Diğerlerini de. Şu an arayıp da bulamadığımız o fotoğraftaydılar. Bir yamacın kıyısında omuz omuza durmuş, sarılmış, gülümseyen, dil çıkaran on bir kişi. Bir de ortalarında gezinen kuyruğu dimdik, kızıl kahve bodur bir köpek. Ellerinde üst üste dizilmiş kuleler halinde dondurma külahları. Masanın önünde öylece durmuş, kıpırdamadan fotoğrafa bakıyordum. Başkasına ait gizli bir şeyi öğrenmenin arafta bırakan huzursuz ama heyecanlı karmaşasıyla büyülenmiştim. Yatağının yanında duran eşyalara bakılırsa fotoğrafın da ona ait olduğunu anlamak zor değildi. Asıl zor olan, evden kilometrelerce uzak yatılı bir okula gelirken yanımda tek bir fotoğraf getirmeyi aklımdan bile geçirmediğimi henüz fark etmemdi belki.

İç i kitap dolu bavulumu yatağın üstüne bıraktım. Nemden kabaran duvar sıvalarının yatağın üstüne düşen kırıntılarını elimle süpürdüm. Her yer yapış yapıştı. Odayı onun tarafı ve benim tarafım olarak yarıdan ikiye bölen pencereye yürüdüm. Bordo kadife perdeyi sola, kendi payıma düşen tarafa doğru topladım. Onun tarafı aydınlandı. Masanın yanına gittim tekrar. Fotoğraftaki detaylar artık daha netti. İçlerinden birinin oda arkadaşım olabileceğini düşünürken odaya girmişti. Kendini tanıttıktan hemen sonra fotoğraftakilerle tanıştırmıştı beni.

O gece yattığımda iki adım uzağımda, masanın üstünde duran fotoğrafı düşünüp durdum uykuya dalmadan. Oysa evimden, yatağımdan uzakta geçirdiğim ilk geceydi. Kum torbasını andıran sert yastığımı, keçe gibi

sertleşmiş pikemi yadırgayabilirdim pekâlâ ya da akşam yemeğini tanımadığım bir yemekhane dolusu kişiyle birlikte, tabaktan değil de çelik bir tabldotta yemeyi. Evdekilerin masaya bensiz oturduğunda hissettiklerini, akşam yemeğinde annemin ne yaptığını, buradaki ortak kullanım tuvalet ve duşları kullanmamak için ne kadar süre direnebileceğimi düşünebilirdim. O buradaki ilk gecesinde, bu odada, bunları düşünmüştü çünkü. Anlatmıştı sonradan. Bense sadece ona ait fotoğrafı düşünebiliyordum. Nerede çekilmişti? Arkada, epey uzakta görünen denize girmiş olabilirlerdi gün boyu. Hava sıcak, üstlerinde kısa kollu giysiler. Terliydi, nemliydi belki de. Eğer öyleyse o yapışkan hisle birbirlerine sarılmaları ne garip bir huzurdu. İnsan sadece çok yakın hissettiği, terinden bile tiksinimediği birine yapabilirdi çünkü bunu.

Ben bunları düşünürken o karşı yatakta boğuk nefes hırıltısıyla bu odada ilk uykusunu uyuyordu. Kalkıp fotoğrafı almak, incelemek için bastırılması güç bir istek duymama rağmen yapmadım. İncitebilirdim onları. Fotoğrafa dokunurken yapacağım küçük bir sapma geçmişte bir yerde o güne dair ayrıntıları değiştirecek, suratlarındaki o huzurlu gülümsemeyi silecekti sanki. Korktum. Kıpırtısız, sakın bir geceydi. Odanın penceresi açıktı. Yataktan enin konuşlandırıldığı çıkmaz sokağın başındaki çöp varilinde eşelenen kedilerin hışırtıları, gecenin sessizliğinde çarpıp azalacak yer bulamadığından bana kadar geliyordu ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Bazen olurdu çünkü bu; otobüsün içindeyken, aradaki cama ve caddenin tüm gürültüsüne rağmen sokakta fısıfısıf konuşan iki arkadaşın konuşmalarına kulak misafiri olduğumu sanırdım ya da yazın akşamüstü üst katlarda penceresi açık bir evin salonunda yemek yerken konuşulanları apaçık duyduğumu.

Bir süre daha etraftaki sesleri dinledim yattığım yer-

den. Fotoğrafın eprimiş yüzeyine dokunduğumu hayal ederken yatak çarşafında gezdirdim parmaklarımı. Geçen yıl nedenini bilmeden birden başlayıp bir süre sonra sıkılarak bıraktığım sigara geldi aklıma. Gizlice içip izmaritlerini kendim için özel hissettiğim yerlere saklamanın verdiği duyguyu özleyip özlemediğimi kafamda tartarken, aylardır yaşamayı bu kadar sevemediğimi düşündüm. Terden sıırıslıklam olmuş ensem tatlı tatlı kaşınıırken uykuya daldım.

Uyanır uyanmaz fotoğraf hakkında ona sorduğum soruların ışığında hayatımızın en güzel oyununu bulmuştuk. Tüm gün derse girdikten sonra odaya döndüğümüzde karşılıklı oturup, fotoğrafın çekildiği âna dair hikâyeler uyduruyorduk. Derste bir şeyler geldiği de oluyordu aklımıza. Not yazıp birbirimize gönderiyorduk. Kâğıtlar aramızda gidip geldikçe eğleniyor, akşam oynayacağımız oyun için daha da hevesleniyorduk.

Fotoğrafa uydurduğumuz hikâyeler her seferinde farklılaşıyordu. Sıcak bir yaz günü oluyordu bazen fotoğrafın çekildiği gün. Yakıcı, kavurucu hatta. İnsanın tenine tutunmuş her tortuyu havaya koku olarak salacak kadar kuvvetli. O öldürücü sıcağa rağmen aralarından tarih doktorası yapanın tezine eklenecek bir bilginin peşine düşüyorlardı hep birlikte. Onlarca yıl önce bir dağ eteğine yerleşim kurup yaşayan bir kabileden kalan izleri araştırmaya giderken günün hatırası olarak fotoğrafı çekiyordu biri. Kurmalı bir fotoğraf makinesiyle. Gülümseyin diyordu. Kadraja tam sığmayan bu topluluk birbirine daha da yaklaşıyor, bütün oluyordu.

Görünüşe bakılırsa bütünlerdi zaten. En çok bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabilmek için uyduruyordum bu hikâyeleri. İçlerinden biri eksilse varlığını yitirip anlamsız bir bütüne dönüşecek bu fotoğrafın içinde kendime bir yer bulabilmek uğruna durmadan kılıf giydiriyor-

dum hepsinin üstüne. Biri amca oğlum, öteki hala kızım, bir diğeri kardeşimdi. En soldaki uzun boylu iri kuzen azıcık kenara kaysa ya da ortada durmuş tek yumurta ikizleri, kadraja ben de dahil olabilirdim ama kimse yerinden kıpırdıyamıyordu. O zaman huysuzlanıp daha saçma şeyler soruyordum.

“Elinizdeki dondurma külahları ne alaka?” diydum mesela hırsıla.

Gözlerini kısıp tavana bakıyor, biraz düşünüp ciddiyetle cevaplıyordu. “Eski kabilenin geçim kaynağı dondurma külahıymış. Daha doğrusu şu an dondurma külahı olarak kullanılanların ilk yapım amacı bambaşkaymış. Ağaçların bal özünü tutkalımsı bir hamurla şekillendirip külah haline getiriyorlarmış, uzun süre dayanabildiklerinden kışın topladıkları meyveleri, böğürtlenleri mesela içlerine doldurup saklıyorlarmış.”

Bazı geceler hikâye uydurmaktan bitap düşene dek zorlardım onu. Beni de o güne ait ufacık bir detayın kenarına ilishtirmesi umuduyla sorular sorar, cevabı beğenmedikçe oyuna devam ederdim. Karşımdaki yatakta uzanırken karanlıkta parıltısını gördüğüm gözlerine odaklanırdım. Gitgide netleşirdi varlığı gözüm karanlığa alıştıkça. Yüzünde, bakışında beni fotoğrafa layık görmeyen bir iz, bir göz seğirmesi aranır, bir süre sonra uykuya yenik düşen gözkapakları, azalarak biten kelimeleriyle baş başa kalırdım. En zoru buydu. Kendi kendime kalmak.

Öyle zamanlarda tek başıma kalsam da fotoğrafın öyküsünü yazmaya devam ediyordu zihnim. Oysa oyunun kurallarına aykırıydı bu. Düpedüz hile yapıyordum. Ama yapmazsam aklımdakiler uyutmuyor, gözlerimi kapasam da görüntüler rahat bırakmıyordu. Kendimi rahatlatmak için elimde olmadan o gün o yolun kenarında, kendimi onlarla birlikte hayal ediyordum. Ben de sarılıyordum ıslak bedenlerine aldırmadan. Sırtıma alıyordum hatta kü-

çük kuzenimi tüm şakacı mızızlanmalarına rağmen. Daha az evvel uzaylı istilasından kurtarıyorduk dünyayı elimizdeki külâh görünümlü savaş aletleriyle. Hep birlikte olmak galibiyeti getiriyordu. O günü hiç unutmamak için fotoğraf çekilmek istiyorduk sonra. Ama kadraj dar geliyordu. Sığamıyorduk. Ben köşede kalıyordum. Yahut ayaklarım fotoğraf karesine sığmış bir sürü ayağın yanına fazla geliyordu. Kenara geçiyordum, en sağa. İnce dallarına rağmen bir sürü zeytini cömertçe taşıyabilen zeytin ağacının hemen yanına. Uyuşukça eğilmiş genç dalı yüzümü gölgeliyordu. Bu kez minyon yengemin yanına geçiyor, elimi omzuna atıyordum. Dünyada başına gelebilecek tüm kötülöklere karşı onu korumak için kendimi feda edeceğimi bilmenin güveniyle yanımda duruyordu, huzurla. Sonra kendini tutamayıp tıpkı fotoğraftaki gibi zafer işareti yapıyordu objektife gülümseyerek. Dengemizi birazcık kaybedince yanıımızdaki kır saçlı doktor kuzenin elindeki külâhları düşürmesine sebep oluyorduk. Öndeki tatlı ikizler de eğilmiş onları toplamaya yardım ediyorlardı. Gülüyorduk. Hepimiz. Objektif sallanıyordu. Görüntüler silikleşiyor, sesler boğuklaşıyordu. Yavaşça fotoğraftan siliniyordum.

Bir yere sığmayı deniyordum; toprak zemine oturmayı, ağacın dalına çıkıp sarkmayı, köpeğın yanına eğilip durmayı ya da. Olmuyordu. Fotoğraf da zihnimde bulanıklaşıyordu sonra. Yaz günü hepimizin nefes aldığı o açık havadan bu küçük yurt odasına döndüğümü hissediyordum tüm organlarımla. Boğazım kuruyor, ayaklarım çekiliyor, saç diplerim sızlıyordu. Odaanın duvarında oluşın gölgelerden korktuğumdan açmıyordum gözlerimi. Halıyı yere serilmiş bir uzaylı cesedi gibi görmekten değil, yatağını dayadığı duvarın yerinde zeytin ağaçlarını bulamamaktan.

Böyle olduğunda her şeye daha uzak kalkıyordum

sabah yataktan. Daha mesafeli. Hayatıma, kızınca incelen sesime, terleyince ben gibi kokan okul formalarım. Oyalanmadan odadan dışarı atıyordum kendimi fotoğrafa bakmaya cesaret edemedim. Gün boyu kendime özel yeni bir yetenek ya da gizli bir huy keşfedebilmek için çaba-lyordum. Tıpkı eskiden kimsenin sevmediği tuzlu sakız-ları tüm marketlerden toplayıp çiğnedikten sonra sevdi-ğim ağaçların dibine gömdüğüm, defterlerin arka sayfa-sında kullanılmayan son yaprağı koparıp birikenlerden yeni özel bir defter yaptığım, aynı olan kırmızı kalemleri-mi arkadaşlarımla birlikte gizlice değiştirdiğim gibi.

Oysa şimdi tek çabam şu küçücük odada akıl almaz şekilde kaybettiğimiz fotoğrafı bulmak. Tek isteğim bu. O delirmeden, ben kaybolmadan saatlerdir şu dört köşe odada bir yerde duruyormuş da biz göremiyormuşuz gibi sakince belirirse karşımızda. Bulmak için kaybet-menin de gerektiğini hatırlatsa. Bu kez hiç korkmazdım ona dokunmaktan. Hatta hiç zaman kaybetmeden yeni bir hikâye uydurmaya başladım gerçekliğinden hiç şüp-he duymayacağımız. Sonra o, devam ederdi; hem belki bu defa beni de fotoğrafa koyarak, “Sen gel diye ısrar etmesen yengem o gün orada olmayacaktı, bir düşünse-ne, o gelirse zeytin ağacının yanında bir başkası dura-caktı, fotoğraf tamamen değişecekti, oraya ikizlerden biri geçecekti belki, doktorun elindeki külahlar yengem çarpmadığı için düşmeyecekti, ne kadar farklı olacaktı, yengemin arkasından sızan güneş ışını keskin bir ok iziy-le aydınlatmayacaktı fotoğrafı, her şey bozulacaktı sen olmasan,” derdi. Tamamlanırdık, bütün olurduk. Ben de bir yerine ilişmiş olurum hikâyenin.

Boğazıma kadar dolmuş sözcükleri bastıramaya-cağımı anlayınca altıncı kez odayı sil baştan talan etmek için ayağa kalktım. O az evvel pes etmişti.

“Kalk,” dedim, “kayboldukları gibi bulacağız onları.”

Çalışma masasının etrafını aranınırken yeni bir hikâye başlattım. “Köpek kuyruğunu dikip peşinde dolanmıştı bütün gün ikizlerin. Hatırladın mı? İyi ki de dolanmış yoksa ağaçta asılı külahları toplamak için o yamaca tırmandıklarını haber vermeseydi, ikizlerin başına bir şey gelebilirdi.”

Askıdaki montların cebine bakmayı kesmeden, “Evet çok şanslıydık,” diye cevap verdi. “Onlarsız her şey eksik kalırdı.”

“Sadece o bölgede bulunan sihirli külâh ağacı da hiç keşfedilmeyecekti gerçi, ikizlerin merakı olmasaydı,” dedim perdeyi kendi tarafıma doğru çekerken.

“O da doğru,” dedi. “Külâh özünden elde edilen ilaç da bulunmayacaktı o zaman kanser tedavisinde kullanılan.”

Akıllıca bir detay bulduğunda hep yaptığı gibi gelip yumruğunu yumruğuma dokundurdu. Oyunun en güzel yanlarından biri buydu. Daha önce hiç düşünülmemiş ayrıntılarla yeni bir dünya kurmak. İkimiz de bunu seviyorduk ama esasen fotoğrafın onun için eviyle yatılı okul arasına gerilmiş, geçmiş yaşamına dair bir şeyleri özlediğinde takip ederek evine dönebildiği sağlam, kalın bir ipi temsil ettiğini biliyordum. Tıpkı benim için unuttuğum ama tekrar keşfedebileceğim bir ev kavramına geri dönüş biletini temsil ettiği gibi. Bunları düşününce önce ferahladım sonra aniden içimdeki huzursuzluk daha da arttı. Ya fotoğrafı bir daha hiç bulamazsak...

Bir gece aniden yine böyle bir huzursuzlukla uykumdan ağlayarak uyanmış ve onu da uyandırmıştım. Seslenmişim karşı yataktan. Doğum günümdü. Hiçbir şey sormadan sabahın ilk ışıklarına dek fotoğraf hakkında hikâyeler anlatmıştı bana. Yine benim olmadığım ama dinlerken ağzından çıkan son cümleye dek içinde umutla ken-

dimi aradığım, bunun heyecanıyla avunduğum ve durulduğum eğlenceli hikâyeler. O anlattıkça içim hafifliyor, gözümünden akan yaşlar azalacağına çoğalıyordu. “Ben peki, bu hikâyenin neresindeyim?” diye düşünüyor, her sormak istediğimde oyunun sonunu getirebilecek bir cevabın korkusuyla sorumu yutkunup duruyordum.

Sayısını unuttuğum arama turları bittiğinde hava kararmış, oda talan edilmiş ve artık hiç umudumuz kalmamıştı. Gitmişlerdi. O delirecek, bense kim olduğumu bilemeden sonsuza dek kaybolacaktım.

“Hiçbir zaman bilemeyeceğim,” diye sayıkladım. Bir ruhun bedene sızması gibi usulca yatağa sokuldum. Gözlerim odadaki boşlukları dolduruyordu; içi boşalmış dübel yuvalarını, çivisi düşmüş delikleri, derzleri soyulmuş yer fayanslarını, korniş kilidinden kurtularak aşağıya sarkan perdenin ucunu gözümle takip ediyordum sonunda bir şey elde edecekmişim gibi.

“Anlamadım,” dedi. “Neyi bilemeyeceksin?”

Boğazıma kadar yükselen hıçkırığı yutup dudaklarımı ısırdım. “Neyi olacak, kim olduğumu, yerimi,” diyemedim.

“Ne dedin az evvel, anlamadım?” diye sordu tekrar.

Gözlerimi yumdum. Fotoğrafın görüntüsü karşımda dipdiri idi. Yumruklarımı birbirine dokundurdum göğsümün üstünde birleştirip.

“O gün,” dedim, “hep birlikte, senle ben, kuzenler, köpek falan amma eğlenmiştik değil mi?”

Sesim titriyordu.

Derin bir nefes kapladı odayı gecenin sessizliğinde. Bekledi.

Durdum. Açmadım gözlerimi. Daha sıkı yumdum. Sımsıkı.

“Evet abi,” dedi. “Gerçekten de çok eğlenmiştik.”

PES

*"Do you remember me? How we used to be?
Don't you think we should be closer?"*

"Hatırlıyor musun beni? Nasıldık eskiden?
Daha yakın olmalı mıyız sence?"

Pink Floyd, "Your Possible Pasts"

Oyuna başlarken işin buraya varacağını ikimiz de düşünmemiştik.

Karşımda oturmuş sesi kısık televizyonda bukalemunlar hakkında bir belgesel izliyor. Aramızdaki sessizliği bastırmak adına güzel bir yöntem. Ben de içimden konuşmayı keşfettim aynı savaşa dahil olabilmek için: "Pes, pes, pes." Tekrarlayıp duruyorum.

On yıl olmuş. İkimizden biri pes etsin, oyun sona ersin diye bekliyoruz. Hatta can atıyoruz ama yapmıyoruz. Yapamıyoruz. Çünkü kaybolduk. Oyun bitse bile artık kim olduğumuzu hatırlamıyoruz.

Yüzüne dikkatlice bakıyorum bazen uyurken ya da duşta sular hızlıca üstünden akarken. Anlık bir arınma ânına denk gelirsem şayet kim olduğunu hatırlamak için. Sabırla izliyorum, tanıdık bir mimik, tavır bekliyorum. Olmuyor.

Ne zaman bunu denesem en başa dönüyorum, o yağmurlu uğursuz güne.

“Hadi oyun oynayalım canım sıkıldı benim,” diyor.

Uzandığım şezlongdan ona bakıyorum. Yağan yağmura aldırmadan kumların üzerinde sırtüstü yatıyor.

“Ne oyunu bu havada Allahın aşkına,” diyorum.

“Başkaları gibi davranacağız ama tanıdığımız kişilerden seçeceğiz ki karşıdaki bulabilsin.”

Sol ayağının kuma gömülmüş hali tüm bedenini baştan aşağıya çamur kıvamındaki kumla sıvayarak ondan yeni biri yaratma isteği doğuruyor içimde. Susuyorum.

“Hadi ama! Önce ben başlıyorum, sen bilene dek bir başkası gibi davranacağım,” diye üsteliyor.

Çantamdaki kitaba uzanıyor. Ayağını kum yığının-
dan kurtarıp bağdaş kuruyor. Bir elinde kitap, bir elinde
de pipo tutuyormuş gibi yaptığı an babamı taklit ettiğini
anlıyorum ama belli etmiyorum. Bu şapşal halleri hoşu-
ma gidiyor.

“E hadi,” diyor, “tahmin et. Kimim ben?”

“Bulamadım, biraz daha devam et,” diyorum.

Ayağa kalkıp denize doğru yaklaşıyor. Deniz şortu-
nu beline doğru yukarı, göbeğini de içine çekiyor. Göğsü
dikleşiyor. Etrafı süzüyor kısık gözlerle. Sonra bana ses-
leniyor:

“Su nefis, nefis, koş, kaçırma.” Elinde hâlâ görünmez
bir pipo tutmaya devam ediyor.

O sırada minik bir dalga ayakucundaki taşa çarpıp
haddinden büyük bir sıçramayla üstünü başını ıslatıyor.
Gülüyorum.

“Tahmin etsene ya, hadi,” diyor.

“E diyelim ki tahmin edemedim, ne yapacağız?” di-
ye soruyorum.

“Pes edeceksin,” diyor. “O zaman aslıma döneceğim.
Oyunu da kazanacağım.”

“Ya pes etmezsem?”

Kulakları yırtan bir gümbürtüyle gök gürlüyor, ardından gökyüzü ip gibi incecik bir kıvılcımla ikiye bölünüyor.

“O zaman ben de taklit ettiğim kişi olmaya sonsuza dek devam ederim.”

Onun sonsuza dek babam olarak kalabileceği fikri tüylerimi ürpertiyor. Deli gibi bir yağmur boşanıyor. Üstümüzden geçen karanlık bulutun kısacık sürede çekip gidişini izliyorum. Sonra hemen güneş açıyor. Deniz süt-liman.

Şezlongdan kalkıp yanına doğru yürüyorum. Ayağımı denize sokuyorum usulca. Soğuk. Dip cam gibi ber-rak gözüküyor. Ürpererek küçük adımlarla ilerliyorum denizin içinde. Yanımdan minik balık sürüleri geçiyor. Dikkatlice bakınca ayağımın hemen dibinde, kumdan ayırt edilemeyen dilbalığını görüyorum. Birkaç adım ar-kamdaki ona dönüp elimle gel işareti yapıyorum balığı göstermek için. O kıyıda görünmez bir pipoyla babam olmaya devam ediyor. Yanıma gelene dek balığı kaybedi-yorum. Elimi tutuyor. Uzaktan gelen küçücük dalganın yüklenerek usulca büyümesini izliyoruz. Tam kırılma ânında kendimizi içine bırakıyoruz el ele.

Her şey böyle başlıyor. Sonra bu on yıl içinde bir sürü kişi daha oluyoruz. O kadar çok başkaları olmaya başlıyoruz ki oyunun nasıl oynandığını unutuyoruz. Tak-lit ettiğimiz kişileri tahmin etmeyi unuttuğumuzu ve pes etmekten ne zaman vazgeçtiğimizi hatırlamıyorum. Artık kendimiz değiliz, bir tek bundan eminim.

Yoksa babamı kaybettiğim gün beni İzmir’e tek başıma yollamazdı iş seyahatine gitmeliyim diyerek. Ya da ben doğum günlerimde onunla olmak yerine tek başıma başka ülkeleri keşfedeceğim tatilleri yeğlemezdim. Her tartışmamızda kılıcını kuşanıp, “Sen hep böyleydin, ben-

cil," diye bağırın o olamazdı, biliyorum. Ama o an kimi taklit ediyordu onu da tahmin edemiyorum.

Oysa birkaç kırılma noktası hatırlıyorum oyunu durdurabileceğimiz. Kim olduğumuzun apaçık ortada olduğu. Kumral uzun saçlarımı kısacık kestirip sarıya boyatarak karşısına geçtiğim gün annemi taklit ettiğim çok belliydi ya da tüm soğukkanlılığımla, "Ben çocuk istemiyorum, bakamam," dediğim gün ablamı. Yaptığı her şeye burun kıvrıp yeterince iyi olmadığını hissettirmeye başladığımda babası olduğumu tahmin etmesi de ona oyunu kazandırabilirdi. Yapmadı. Her şeye bir son verebilirdi. Yıllardır üstümüze kat kat giydiğimiz kişilerden arınırdık bir bir. Annem, kuzenim, eski iş arkadaşım, abim, teyzem, annesi, ablası, eş dost, konu komşu, hepsini sırayla soyup atardık üstümüzden. Biz kalırdık geriye.

Dalın üstünde hareket etmeden sarıdan yeşile, yeşilden mora dönen bukalemunun görüntüsü yüreğimi daraltıyor. İş kıyafetlerimi üstümden çıkarmak için yatak odasına gidiyorum. Pijamalarımı giyiyorum. Bir parça pamukla yüzümdeki makyajı siliyorum yarım yamalak. Salondaki sessizliğe geri dönüyorum sonra. Yerime.

"Ne yaptın bugün?" diye soruyorum.

Gözünü televizyondan ayırmadan "Hiç," diyor. "İş güç işte."

"Nasıl yoğun mu hâlâ?"

"Hep aynı, bildiğin gibi."

Neyi bildiğimi sanıyor, onu bile hatırlamıyorum.

Sessiz ekrana bakmakta ısrar edince kumandayı alıp televizyonu kapıyorum. Yüzüme bakıyor.

"Sen ne yaptın?" diye soruyor, ihtiyacımın bu olduğunu sanıp.

Konuşmadan bir süre bakışıyoruz. Birbirimizi bir yerlerden tanıyor, ama bir türlü çıkaramıyor gibiyiz.

“Ben gidip üstümü deęiřtireyim bari,” diyor. Tek çö-
züm bu. Doğru.

Salon kapısından çıkışını izlerken, “Yenildim,” diye
bağırıyorum. İçimden. “Yenildim. Pes ediyorum.”

Üstünü değiştirip gelmesini, aynı yere oturup televiz-
yonu tekrar açmasını beklerken koltuğa gömülüyorum.

DOSTLAR BÖYLE YAPAR ÇÜNKÜ

*"Our weary eyes still stray to the horizon
Though down this road we've been so many times."*

"Yorgun gözlerimiz hâlâ ufukta geziniyor
Bu yoldan defalarca geçtik oysa."

Pink Floyd, "High Hopes"

"Gitmeye karar verdim," diyor.

Hep buluştuğumuz yerdeyiz yine. Oturduğumuz tahta bank bile aynı. O salıncaklara yakın, ben tahterevalliye.

Rüzgâr o an varlığını hissettiriyor. Ürperiyorum. Henüz üç parmak büyüebilmiş güdük çimler üzerlerine düşen sabah güneşiyle parlayıp sönerik titreyiyor. Gözlerimi onlardan ayırmadan, "Hadi ya öyle mi? Ne zaman?" diye soruyorum.

"Biraz para yapıp atayım kenara. Bir arkadaş bu ay gidecek, o düzen kurar ben gidene kadar, daha kolay olur benim için."

Nereye gideceğini sormuyorum. Çünkü ikimiz de biliyoruz; gitmek gitmektir, neresi olduğunun önemi yok.

"Tabii öyle daha iyi," diyorum. Park bomboş. Kafamın içi de. Uyanamadığımdan değil.

Çimler titreşmeye devam ediyor. Bir gece önce yağın yağmur yüzünden kum havuzu çamura dönmüş. Plastik sarı kaydırağın ucunda ufak bir gölet.

"Benim için daha iyi olacak," diyor. Neden bahsettiğinden haberi yok, adım gibi eminim bundan. Yine de kafamı sallayarak destek oluyorum. Dostlar böyle yapar çünkü.

"Sen de gelirsın hem kafan attıkça," diye devam ediyor.

"Sen bir git de," diyorum, "beni sonra düşünürüz."

Sarman bir kedi tek hamlede banka, aramızdaki boşluğa zıplıyor. Ön ayaklarını gerdirerek mırıldanmaya başlıyor. Onun bu uykulu, uslu halini görünce esniyorum. Esnemek de bulaşıcı, gitmek gibi. Ya da gidememek. Kedinin kafasını başparmağıyla usulca okşarken, "Niye ya! Gelirsın işte, neden öyle diyorsun," diye üsteliyor.

Kırmıyorum. "Gelirim," diyorum.

O geleceğim yer neresi ve biz sabahın köründe yine neden bu parkta ciddi kararlar almaya çalışıyoruz, diye aklımdan geçse de sormuyorum.

"Ben, sen gelene kadar oraları öğrenirim zaten," diyor.

"Tabii ki," diyorum, "hatta birkaç güzel park da bulursun böyle oturup konuşabileceğimiz."

"Düzenimi iyice oturtursam artık dönmem de."

Rüzgâr bir nefes daha üfleyip geçiyor aramızdan. Üşüyen kollarımı sıvazlıyorum kendime sarılır gibi. Sağ tarafı havada kalmış tahterevalliye izliyorum. İki kişiye ihtiyacı var dengelenmek için. Biri giderse bir tarafı kuma gömülür, öteki tarafıysa havada sonsuza dek asılı kalır.

Uzaklardan havalı korna sesi yaklaşıyor. Kafamı çevirip bakıyorum. Eski bir kamyonetin kasadaki süt şişelerini çalkalayarak, arkamızdaki caddeden geçip gidişini izliyoruz. Uzaklaştıkça dönüşüyor. Önce kamyonetten herhangi bir beyaz arabaya. Sonra sadece beyaz bir cisim. En sonunda boşluğa. Bakışlarımı caddeden koparıp

oturduğumuzdan beri ilk defa yüzüne bakıyorum. Gözü kamyonetten kalan boşlukta. Hafif canlı bir tavırla, “E iyi madem,” diyorum, “mutlu musun? Bak gitmeyi de kafana koymuşsun.”

Karşıdaki apartmanın ikinci katında, pencereden be-line kadar sarkarak sigara içen ve geldiğimizden bu yana bizi dikizleyen kadına sorsak yüzündeki değişimin belli belirsiz bir gülümseyiş olduğunu iddia edebilir. Ben öyle olmadığını biliyorum.

“E daha iyiyim tabii, bir rahatlama geldi üstüme,” diyor.

Yavaşça kalkıp salıncaklara ilerliyorum. Ayaklarımın altındaki ıslak kumlar gıcırıyor. Hareketsizliğe daha fazla tahammülüm yok. Salıncaklardan birine bedenimi zar zor yerleştirip paslanmış soğuk zincirleri sımsıkı kavırıyorum. İlk hamleyle sallanmaya başlıyorum. Hızlı. Hızlı. Daha hızlı. Zincirlerden çıkan gıcırtilar bir ritim tutturup parkın sessizliğini bastırıyor. Birkaç ev canlanıyor. Kafamı göğe kaldırıyorum. Bulutlar. Köşe kapmaca oynayarak tepemden akıyorlar. Köşedeki bakkal birazdan kepenklerini açacak. Durakta bekleyen insan sayısı çok geçmeden artacak. Çöp kamyonları yine vakitsizce trafiğe çıkıp çöp bidonlarının yere çarparak çıkardıkları çınlamayla ara sokaklardaki sessizliği bozacak. Hayat akacak yani. Durmayacak.

Az sonra o da gelip yanımdaki salıncağa kuruluyor ve sallanmaya, ivmelenmeye başlıyor.

“Gitmeden daha görüşürüz mutlaka,” diyor.

Sigara içen kadın camı gürültüyle kapatıp içeri giriyor. Kedi uykusundan irkilerek uyanıyor. Banktan aşağıya atlıyor, biraz yürüyor aheste sonra uzaklaşmaktan vazgeçip çimlere uzanıyor.

“Tabii ki,” diyorum salıncak en tepeden aşağıya inerken.

Hiçbir yere gidemeyecek, biliyorum. Kendimden. Yıllardır bu ıssız saatte, coşkusu sönmüş parkta oturup aynı şeyleri konuşmamızdan. Ve hâlâ işte burada, salıncakta bir ileri bir geri sallanmaktan öteye gidemediğimizden. Biliyorum. O da biliyor. Susup gidecekmiş gibi yapmaya, sallanmaya devam ediyoruz.

KIRK SANİYE

*"I've got wild staring eyes.
And I got a strong urge to fly,
But I got nowhere to fly to."*

"Deli deli bakan gözlerim var.
Ve uçmak için güçlü bir dürtüm,
Ama uçup gidecek bir yerim yok."

Pink Floyd, "Nobody Home"

"Bir insanın birini tekrar görmek isteyip istemediği kırk saniye içinde belli oluyormuş," dedi.

Pet şişeyi pınarın geniş ağzına dayamış, dolmasını bekliyordu. Denizden az evvel çıktığımız için saçlarından omuzlarına damlayan su tanecikleri iri ve yüklüydü. Plastik terliğin önünden fırlamış kıllı, eciş bücüş başparmağına bakarken kırk saniye ne kadar ediyor diye düşündüm. Elimdeki büyük beyaz bidonu işaret ederek, "Sen nasıl taşıyacaksın bunu eve kadar? Her yaz aynı şey, bir türlü çözemediler şuranın su sorununu. Yazlığa mı geliyoruz ameleliğe mi belli değil. Seneye gelmeyeceğim artık, arkadaşlarımla tatile gideceğim," dedi.

Siyah deniz şortunun üstünde kuruyarak iz yapmış

tuzları öğretmenin coğrafya dersinde zorla çizdirdiği haritalardan birine benzetecek oldum, sustum. Seneye gelmezse! Bu cehennemde işte o zaman ölürdüm. Koskoca yıl neyi bekleyecektim artık? Sadece yazları birilerinin gelip ziyaret ettiği bu sahil kasabasında neyi düşleyecek, neye tutunacaktım o da gelmeyecekse. Annemin, “Madem sahile iniyorsun dönüşte pınardan su doldur, duş alacak su kalmadı,” diyerek zorla elime tutuşturduğu bidonu, önüne ne gelirse yutmaya hazır aç bir canavarı andıran pınarın ağzına biberon gibi yanaştırdım. Suyun boş plastiğe çarptıkça çıkardığı tıptırtıları dinlerken içimde kabaran ağlama isteğiyle dudaklarım titriyordu.

Ya gelmezse!

Şu tuzlu suyun kenarında filizlenmeye çalışan fıstık çamı gibiydim. İçimi böcekler kemiriyordu. Koca kış okuduğum kitapların sayfalarına canhıraş karaladığım küçük notları onunla paylaşmak için aldığımı bilmiyordu. Bilmesin. Gitsin, hatta bir daha isterse hiç gelmesin. Dikişli tavşan dudağı, pörtlemiş gözleriyle, baksın bakalım bulabilecek mi onun için kitap sayfalarını tarumar edecek başka birini. Su tıptırıyor, titremem duracağına vücudumda başıboş geziniyordu.

Çamın üstünden bir sığırcık sürüsü havalandı bir anda. İrkildi. Kanat sesleri ve anlamadığım, bilmediğim bir dilin mırıltılarıyla uzaklaşan uğultu kümesini seyrederken midelerini tuttu can havliyle. İpinden tutup çekilmiş bir kese gibi büzüldü dudakları, gözleri ufaldı.

“N’oldu neyin var?” diye sorabildim yarım yamalak.

“Kuşları görünce midem bulandı,” dedi.

Bakışlarımız buluşunca utandım. Gözlerimi ovuşturmaya başladım bir şey kaçmış gibi. Ovaladıkça ovalıyor, aramızdaki sessizliği bozacak bir şey bulamadığımdan duramıyordum. Gözlerim yanıyordu.

“Sana bir şey anlatacağım ama aramızda kalacak,” dedi.

Nihayet parmaklarımı çektim kurcalamaktan sulandırdığım gözlerimden.

“On yaşlarında falandım, epey eskiden anlayacağın, hatta bizim buradaki yazlık bile yoktu o zamanlar daha. Karnemde bir sürü zayıf olunca babam sokağa çıkmama cezası vermişti. Günlerce pencerenin kenarından sokaktaki çocukları izledim. Sonra sıkıntıdan kuş tuzağı yapmaya başladım evin terasında. Uzunca bir ip, biraz buğday ve leğenle kolayca yapabilirsin.”

Bidonu çekip akan cılız suyu avucunda biriktirdi, yüzüne çarptı. Saçlarından damlayan sularla çenesindekiler aşağıya akmak için önce yarışıyor sonra bereketli bir akarsu yatağı gibi boyun çukurunda birleşiyordu.

“Yakaladığım kuşları terastaki eşya deposuna koydum. Yem, su vermeye başladım. Bazen tüm günümü onlarla geçiriyordum. Onlara isim koyuyordum.”

Yerden ufak bir dal parçası alıp olduğu yere çömel-di. Kuma öylesine şekiller çizmeye başladı.

“Hasan’dı biri mesela. Sınıf arkadaşımın adı. Toraman vardı, en şişmanları diye öyle koymuştum. Çocukluk işte, koyuyordum bir şeyler.

Kuşlarla arkadaş oldum iyice. Ben terasa çıkarken geldiğimi anlayıp ötmeye başlıyorlardı. Birbirimize alıştığımızdan deponun kapısını kapamıyordum bile. Teras- ta çıkıp geziyorlar, kaçmıyorlardı. O arada benim sokağa çıkma yasağı bitti ama dışarı çıkmaya hevesim kalmamıştı. Terasta kuşlarla takılmayı yeğliyordum. Bir akşamüstü babam kahveden eve dönerken terasın tırabzan- larına konmuş kuşları görünce ne oluyor diye merak etmiş. Bakmak için terasa geldi. Bende bir heyecan. Tek hareketimle nasıl yuvaya girdiklerini gösterdim ona. Deponun önünde durduk. Tek tek isimlerini saydım. Sonra

o, birden depoya girip bütün kuşları kovalamaya başladı. Küçücük kapıdan dışarıya var gücüyle kanat çırpın bir kuş sürüsü.”

Denizden çıkan bir aile pınarın başına gelip su doldurmak için sıraya girince sustu. Benim bidonun durumuna baktım, dolacak gibi gözüküyordu.

“Siz geçin doldurun, benim işim uzun sürecek,” dedim. Ellerindeki küçük pet şişeleri doldururlarken o az evvel sığırcıkların kalktığı yaşlı çama bakıyordu. Tekrar ikimiz kalınca, “Ee anlat çabuk sonra ne oldu?” dedim.

“Hepsi gidip terasın bir yerine konuşlandı. Sonra babam çıktı peşlerinden. ‘Bunların hepsini sen mi evcilleştirdin böyle,’ dedi. ‘Evet,’ dedim. ‘Şimdi hepsini topla bakalım tekrar,’ dedi. Depoya doğru yürümemle hepsinin içeri girmesi bir oldu. ‘Bunlar göçmen kuşlar, sürüleri haftalar önce güneye göç etti. Sen bu hayvancıkları burada tutarak sürülerinden ayırdın. Şimdi nasıl yaşayacaklar bir başlarına? Yaşayamayacaklar. Onları bir nevi öldürmüş oldun.’ O konuştuğu boğazım düğümleniyordu. Ben onlara yem, su veriyorum baba, aç kalmıyorlar ki, diyecek oldum ama dinlemedi. ‘Bunların doğasında gitmek var anlıyor musun, göç etmek. Sürülerinden uzak düştüler mi öölürler bir süre sonra. Şimdi bu kuşları kurtarman için, onları sahiden öldürmen gerekecek.’”

“Ne!” diye çıkıverdi ağzımdan. “Öldürmedin değil mi?”

Başı öne eğik, dal parçasıyla kuma çizdiği çizgilerin üstünden geçiyor, onları derinleştiriyordu. Fısıldadı:

“Sıkıyorsa yapma dediğini.”

“E nasıl yaptın peki?”

“Boyunlarını kırarak,” derken dalı yere atıp iki eliyle çamaşırı sıkır gibi yaptı.

Onu, karanlık, nemli, tuğla bir deponun içinde, kuş

bokları, kuş tüyleri ve kuş yemlerinin arasında canlandırdım kafamda. Kuşlar çırpınıyor o da kaçmamaları için önce birinin kanadından yakalayıp boynunu daha sıkı kavıyordu. Sonra bir başkasınınkini. Çok geçmeden bir diğerini. Küçücük kemiklerin kırılma kıtırtıları. Tüylere, ellerine, üstüne başına bulaşmış ağır bir koku.

Midem bulanıyordu.

Bidon o kadar büyüktü ki, koca bir kara delik gibi içine aldığı suyu öğütüyordu. Kırk saniyenin ne kadar uzun olduğunu düşündüm.

“Kalk,” dedim elimi uzatıp. “Bunun dolacağı yok. Gidelim.” Uçurumun kenarından henüz dönmüş birinin şaşkınlığında elimi tuttu. Ayağa kalktı.

Bidonu çektim canavarın ağzından. Doymuş, salyalarını akıtıyordu. Bidonun kapağını sıkarken, seneye umarım gelir diye geçirdim içimden.

“Bak şortunun üstünde Kıbrıs haritası olmuş,” dedim. Anlamadı. Bidonu taşımak için elimden alırken gülmsemeye çalıştı.

Su bize inat akmaya devam ediyordu.

BATAKLIK BALIĞI

*"A man lies and dreams of green fields and rivers,
but awakes to a morning with
no reason for waking."*

"Bir adam uzanmış yeşil çayırları düşlüyor ve nehirleri
fakat bir sabah uyanıyor,
uyanmasını gerektirecek bir şey yokken."

Pink Floyd, "Sorrow"

"Bu sabah kahvaltı etmek istemiyorum," dedi.

Tabağına tam istediği gibi yan yana yerleştirdiğim kurutulmuş et parçalarını çatalın ucuyla omletin ortasına doğru itişini izledim. Kahvesi soğumuştur. Kahvaltıda kullanmayı tercih ettiği aile yadigârı antika porselen takımdan bir fincan daha çıkarıp kahvesini tazeledim, yanına oturdum.

Televizyon kanallarında günlerdir aynı haber dönüyordu:

Ünlü işadamaı Castello dolandırdığı şirketlerin açtığı dava sonucunda hakkında yakalama emri çıkarılır çıkarılmaz yurtdışına kaçtı. Tüm mal varlığına el koyulan Cas-

tello'nun milyonlarca dolar değerinde bir resim koleksiyonu olduğu biliniyor. Ünlü ressam John Rett Mill eserlerinin de yer aldığı koleksiyon şimdilik icra dairesi depolarında bekletilecek.

Televizyonda Castello'nun evinden kamyonu yüklenen tablolara ait görüntüleri izlerken kumandaya uzanıp kapama tuşuna bastım. John'un elinden çıkmış yağlıboya tablodaki su kamışları, televizyon ekranında saliseler içinde karanlığa karıştı.

"Yine soğumasın, hadi için lütfen," derken dumanı hâlâ tüten kahvesini önüne çektim. Fincanı sımsıkı kavradı. Dibinden kesilmiş tırnaklarıyla etinin arasına sızmış boya kalıntıları krem rengi fincanın yüzeyinde daha dikkat çekiyordu. Dudaklarına değen küçücük yudumdan sonra fincanı inanılmaz bir sakinlikle avucunun içinden yere bıraktı. Porselen parçaları salonla birleşen açık mutfağın ahşap zeminine, duvara dayalı tuvallerin ve şövalenin ayakları altına saçıldı. Pantolonuna bulaşan kahveyi silmek için yerimden fırladım, kolumu sertçe tuttu.

"Çünkü itibar da," dedi, "tıpkı bu fincan gibi sessizce düşer, paramparça olup dağılır."

Onu ilk kez böyle görüyordum. Bahsettiği itibardan ya da dağılması için yere neredeyse nazikçe bırakıverdiği fincandan farkı yoktu.

"Tablolarım tozlu depolarda gün yüzüne bir daha çıkmadan çürüyüp anlamını yitirecek ya da dolandırıcı bir adamın borçlarını ödemek için açıkartırmayla değerinin oldukça altında satılacak. Hem de sanatımdan anlamayan sadece ucuz mala üşüşen, almış olmak için alan birilerine. İkisi de birbirinden beter."

Kalkıp lavaboya koştum. Keten elbezini ıslatıp yanına geldim hızla. Ayak bilekleri kahveye bulanmıştı. Eğilip soğuk bezi kızarmış bileklerine sardım. Ayaklarının

üstüne dökülmüş kahveyi sildim. Ben telaştan ve ne söyleyeceğimi bilemediğimden hararetle koşuştururken, o olduğu yerde kıpırtısız oturuyor, kapalı televizyon ekranına bakıyordu.

Bezi tekrar ıslattım, hemen yanımda duran, birkaç gün önce başladığı tablonun üstüne sıçrayan kahve lekelelerini silmeye koyuldum. Kafasını çevirip bakmadı bile. Bir kesekâğıdı alıp belki sonra bir araya getirebilirim umuyla porselen parçalarını tek tek içine toplamaya başladığımda ayağa kalkıp odasına yürüdü. Yine fincanı bıraktığı gibi sessiz, zarif ve yavaşça, yatağına yatıp uyudu.

Bu kalabalık şehre ilk ayak bastığım günlerde başıma neler gelebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. O ise kariyerinin zirvesinde hızla yol alan orta yaşlı bir ressamdı. Onun ev işlerinde görevlendireceği bir yardımcıya ihtiyacı vardı, benimse kalacak bir yer ve iş. Gazete ilanını yırtıp cebime koymuş, onunla görüşmeye gitmiştim.

Kapıyı açtığında birkaç saniye içinde ciğerlerime nüfuz eden tiner kokusunu bugün bile hatırlarım. Zengin ayyaşın teki diye geçirmiştım içimden. İçeri girdim sonra. Salona yayılmış irili ufaklı tabloları, cam kavanozların içinde duran boya fırçalarını, renkleri gördüm. Kanepede yan yana oturduk. Dört bir yanım kuşatılmıştı. Etrafa atılmış kıyafetler, kirli bardaklar, son damlasına kadar sıkılıp büzülmüş boya tüpleri ve tüm bunlara inat tepeden tırnağına ütülü kıyafetleriyle yanımda oturan adam. Sersemleten bir karmaşa yumağı. Doğup büyüdüğüm kasaba, ardımda bıraktıklarım ve arayışım, yollara koyulmam... tüm bunlar geçiyordu aklımdan. Beni tanımak için sorduğı soruları kafamdaki uğultunun içinden zar zor seçip cevap vermeye çalışıyordum. Yağlıboyayla tinerin ağırlaştırıcı etkisinden mi, günlerce süren sefil tren yolculuğundan mı, yoksa zorlukla zapt ettiğim ağlama

isteğinden mi kaynaklanıyordu uyuşukluğum, bilmiyorum. Karşımda duran büyük tuvalin sağ alt köşesinde, onlarca rengârenk figürün arasında kibrit kutusu büyüklüğünde boş bırakılmış beyaz bir alan keşfetmiş ona bakıyordum. Kendime o karmaşada bir yer bulmuştum. Tek bildiğim tuvalin bana ayrılmış ufacık köşesine bir figür gibi kıvrılıp uyumak arzusuydu.

“Beğendin mi?” diye sordu düşüncelerimi bölerek.

Kendinden emin ve bir o kadar kırılgan duruşuyla karşımda dikilen kadın figürüne bakıp şaşkınlıkla, “Azize Brigid bu,” dedim.

Yüzünün neredeyse tamamı bitmiş, gözbebekleri ve saçları yarım kalmış kadına bakıyorduk.

“Öyle mi?” dedi, “Kimmiş bu Azize Brigid?”

Demircilerin, şiirin ve bereketin koruyucusu Brigid, tam bizim ailemize göre bir azizeydi. Böyle söylerdi annem. Demirci ustası olan babamın işlerini yoluna koyacak, tarlamızdaki yulafla patatesin bereketini verecek, ileride ünlü, iyi bir şair olmam için yardım edecekti.

Yeterince dua ederse hayatımızdaki tüm kötülüklerin ve şanssızlıkların yok olacağını düşünen annemi anlattım John’a. Daha küçük bir çocukken annemle birlikte kilisenin apsisinde diz çöküp Tanrı’ya, Azize Brigid’e nasıl yalvardığımızı. Ve hatta ne zaman birlikte gezen iki öküz görsem, efsaneye göre yabandomuzlarının şahıyla ve iki öküzle gezen Brigid’in de hemen yakınlarda bir yerlerde boşluğun içinden belirivereceği korkusuyla büyüdüğümü.

“İyi bir şair olabildin mi peki?” diye sordu.

“Ben mi? Hayatım boyunca tek bir satır bile yazmadım efendim.”

“Sana hitap edebilmem için bana ismini söyleyecek misin?”

"Theo," dedim.

"Theo," diye tekrarladı. "Ne demek 'Theo'?"

"Tanrı'nın hediyesi demek. Annem de küçükken böyle seslenirdi, 'Theo sen Tanrı'nın hediyesisin.'"

Ertesi sabah uyandığımda önceki gün yarım gördüğüm tablo neredeyse bitmek üzereydi. Azizenin saçları kızıla boyanmış, üstündeki beyaz uzun elbisenin omuzları ve beli altın rengi çiçeklerle bezenmişti. Minik kır çiçeklerinin süslediği etek ucunda yavru bir yabandomuzu geziniyordu.

O gün bana kahvaltıda ne yediğini, kahvesini hangi fincanda ne sertlikte içmeyi sevdiğini, çayının içindeki süt miktarını, giysi odasının düzenini, günün hangi saatlerinde perdelerin açılıp kapanacağını anlattı. Kendisini kötü hissettiği günler canının tavuk rostoyla haşlanmış sebze çektiğini, insanlarla görüşmek için konuşmanın neredeyse imkânsız olduğu opera ya da tiyatro gibi ortamlarda buluşmayı seçtiğini, pek ilgisi olmamasına rağmen kriket müsabakalarına gidip tribünde sesi kısılana dek bağırarak baharı karşıladığını, neşeli olduğunda çizemediğini ve öyle günlerde boya fırçalarıyla tırnaklarını farklı renge boyamak gibi tuhaflıklarla kendini oyaladığını, şayet uzaktaki akrabalarından bir haber alırsa sahip olduğu siyah beyaz tek aile fotoğrafını defalarca çekmeden çıkarıp tekrar yerine koyduğunu onunla yaşadıkça kendim keşfettim.

Sabahları is rengi henüz apartmanların beton yüzeyini kuşatmadan kalkar, karanlıkta odalarda pijamasıyla ruh gibi dolanır, yaptığı tablolara bir başkasınınmış gibi göz atardı. Bir keresinde yatağımdan kalkıp usulca ne yaptığını izlemiştim. Uzun zaman önce bitmiş bir tablonun yanına yaklaşıp sessizce izledi ve çalışma masasının üstündeki cam kavanozdan bir fırça çekip su bardağın-

daki berrak suya batırdı. Ardından paletinin başına gidip renklere dokundu. Tuvalden biraz daha uzaklaştı ciddi bir ölçüm yapıyor gibi, tekrar yaklaştı. Bunu birkaç defa tekrarladıktan sonra tuvale yaklaşıp bir şey çizecekken bir uyurgezer olabileceği geldi aklıma. Geceleri uyanıp odalarda dolaşüyor ve gidip tekrar yatıyor olabilirdi pekâlâ. Resmi değiştirdiği için sonradan pişman olabilir korkusuyla kendimi tutamayıp, “Durun,” diye seslendim. “Siz o resmi bitirmemiş miydiniz?”

Göz göze geldiğimizde uykuda olmadığını anladım. Aksine bakışları her zamankinden daha uyanıktı. Gü-lümsedi.

“Bittiğini kim söyledi?” diye fısıldadı.

Bir mum yakıp tuvalin tam karşısına yerleştirdi. Etraf sakince aydınlandı. Sonra incecik kumlarla kaplı kumsalda kayaların üzerinde resmettiği kadının ayakucuna minik bir deniz kabuğu çizdi. Yakından bakılmadığı sürece görülmesi neredeyse imkânsız ama doğru ışıktaki parlayan o tırtıklı yüzeyiyle insanda dokunma isteği uyandıran ufacık bir deniz kabuğu. Fırçayı kavanoza bıraktı. Ben içindeki berrak suyun bulanışını izlerken muma üfledi, yatağına geri dönüp derin bir uykuya daldı.

Bazı günler evden yalnızca gözlem yapmak için çıkardık. Bir bataklığın kenarında saatlerce oturur, kındıraların tepesindeki sivri tomurcuklara düşen gün ışığını izler, eskiz defterine durmadan çizdi. Ben hiçbir şey yapmadan yanında sessizce bekler, gözlemle ilham arasındaki bağın onun için önemini bıkmadan anlatışını dinlerdim.

Bir defa, bataklığın çevresinde dolanırken birden kalemini ve defterini istemişti benden. Yine görünenin ardındaki güzelliği yakalamıştı. Sırt çantamda taşıdığım kilimi sermemi beklemeden yere bağdaş kurup önündeki hasır otlarını çizmeye başladı. Bir gece önce şiddetle

yağan yağmur hasır otlarını eğmiş, bazılarını çamura yatırmıştı. Onları daha iyi resmedebilsin diye otları düzeltmeye çalışıp üstlerindeki kurumuş çamurları temizlemeye başladım.

“Dur ne yapıyorsun?” dedi.

“Çamurları temizlersem bitki daha iyi meydana çıkacak efendim,” dedim.

“Doğa müdahalesiz güzel,” dedi. “Tam da bu haliyle, kendi akışında, baksana.”

Yanına geçip oturdum. Etrafta kurşunkalem sesinden başka neredeyse hiç ses yoktu, yalnızca tepemizdeki ağacın dalına tünemiş küçük bir bataklık çintesi az evvel unuttuğu bir kelimeyi henüz hatırlamış gibi arada kısacık uğuldayıp susuyordu. Hasırotu öbeklerinin suyun içinde rasgele dağılışı, hem suyun içinde hem de dışında yaşayabilir oluşları, su menekşelerinin uçuk pembesinin yumuşacık hissi nedense bana annemin sesini uzun süredir duymadığımı hatırlattı. Bir süre yalnızca o pembeliği izledim. Kirli suya ve etrafını kuşatmış yabani otlara aldırmadan açmayı becermiş o kadifemsi çiçek, yağmurlu bir günde elinden tutup dakikalarca koşar adım yürüdüğüm annemi, kiliseye girer girmez içerinin sıcaklığından üstüme birden çöken o tatlı mayışma hissini anımsatıyordu. Annem beni peşinden sürüklercesine sunak taşına doğru yürüyüp diz çökerek yalvarmaya başladığında akan burnumu kazağımın kollarına siliyordum Azize Brigid görmeden. Azizenin eteğindeki kıvrımları, kafasındaki öküz başına benzeyen şapkayı, kilisenin kolonlarındaki tahta oymaları izlemekten sıkıldığımda annemin elbisesini çekiştiriyordum artık gitmek için. John’a bunlardan bahsetmemek için kendimi zor tuttum ve annemin yağmurdan ıslanmasına rağmen hâlâ kayganlığını kaybetmemiş kadife elbisesinin yumuşaklığını tekrar hissedebilmek umuduyla gözlerimi yumdum. Ne kadar süre öyle durup bek-

lediğimden emin değildim. Hatta arada içim geçmiş bile olabiliirdi. Gözlerimi açtığımda John çizimini bitirmiş bana bakıyordu. Gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Bir sonraki gün buraya tekrar gelmek istediğini söyledi. Su menekşelerinin rengini tutturabilmek için yanında boya takımı getirecekti bu kez. Hepsine kafa salladım, akşam eve gider gitmez ertesi gün giyeceği kıyafetleri giyinme odasında hazır ettim, bana ihtiyacı olup olmadığını sorup odama çekildim.

O günden sonra defalarca gittik o bataklığa. Her günün akşamı, bir sonraki gün denemek için yanımızda getireceğimiz renkleri kaydediyorduk. Yağmurdan sonra toprağın yüzeyine çıkan solucanlar için ten ve gri tonlarını, taşların parçalanmış yüzeylerindeki kızılığını yakalamak için kırmızı ve turuncuları, çörek mantarının kahvesini çamurdan ayırabilmek için kahveye katacağımız tonları. Bunları özenle anlatıyordu bana. Ufacık siyah bir dokuyla neleri karanlığa çevirebileceğimi ya da tam aksi maviye katılmış beyaz fırça darbeleriyle neleri aydınlığa kavuşturabileceğimi. Bazen de ufak oyunlar oynuyorduk kendimizce. Beni boya kutularını dizdiği rafın önüne çağırıyor, rasgele bir renk seçmemi istiyordu. Ertesi gün onu yanımıza alıp bataklığa gidiyor, onunla aynı renk ne varsa bulmaya çalışıyorduk. Onu zorlamak hoşuma gittiğinden bir bataklıkta bulamayacağını düşündüğüm canlı renkleri seçiyordum sarı ve mor gibi.

Haftalarca süren bataklık ziyaretlerimizin sonunda benden marangoza boş tuval siparişleri vermemi istemiş ve resim yapmaya başlamıştı. Evin tüm işlerini bitirdiğimde sessizce köşeye çekilip onu izler, renk paletiyle tuval arasındaki boğuşmasını ilgiyle seyredirdim. Bazen de sanırım tüm görünmezliğime rağmen yalnız olma isteği duyar ve henüz bitmemiş de olsa vernik, ince uçlu bir fırça ya da şehrin diğer ucundaki pastaneden sevme-

diğini bildiğim bir kâse puding almam için dışarıya gönderirdi beni.

Tüm bu hazırlıkların sonunda, ressamlığının şahikası diye anıldığı bir sergi çıkmıştı ortaya. Gözlemlediğimiz tüm ayrıntıları tuvallerinde görmek tarifi zor bir histi. Bataklığın tüm gerçekliğini, balçıklı suyunu, öyle güzel bir yorumla tuvale aktarıyordu ki, o alelade şey artık kusursuz güzelliğe, zamansız bir sanat yapıtına dönüşüyordu.

Tuvaleri evin salonunda, odalarında, yarısı bitmiş halde karanlıkta görmeye alıştığımdan, sergide yüksek tavanlı geniş bir salonda, onlarca ışığın altında görünce şaşırmıştım. O, ziyaretçiler ve koleksiyonerler arasında dolaşırken, ben sergi için ayrılmış geniş ana salonla diğer odaları geziyordum. Sonra birdenbire kendimle karşılaştım. Kusursuzca aydınlatılmış spot ışıklarının altında, üstümde beyaz gömleğim ve siyah yeleğimle bataklığın kıyısında öylece durmuş, ışıldayan gözlerle yağlıboya bir tablodan kendime bakıyordum. Hissettiklerimi anlatabilmek için ilk defa gerçek bir şair olabilmeyi istedim o an. Tabloya doğru yürüdüm, kendime yaklaştım biraz. Tıpkı oradaki gibi ellerimi yeleğimin cebine soktum. Botlarımın altında birazı ezilmiş, ayağımın hemen dibindeki hasırotlarına baktım sonra. Onları gerçekten gördüğüm günü düşündüm. Pantolonun içine sızdıklarında kumaşın dikişlerine kadar nüfuz eder, kaşıntıdan ve acıdan bacakların canına okurlardı. Ayaklarımla ittim onları. Tabanlarımı yere vurdum hafifçe tozları dökülsün diye. Hıştırtılarını duydum. Hemen yanlarında su menekşeleri duruyordu. Bir şeftalinin kabuğunu soyduğunda meydana çıkan o tarifi güç aydınlık renk, kaygan doku. Onlara dokundum avuçlarımın ve bileklerimin içiyle. Yumuşacıktı. Ardından yine kendimle göz göze geldim. Siyah parlayan gözlerimle. İçinde durduğum çamurla neredeyse aynı tondaki kahverengi pantolonuma

dikkatlice baktıkça kendimi çamurdan ayırt edemiyor, bataklığın içinde hissediyordum. Balçıksı ılık sudan yavaşça ayağımı kaldırıp zar zor bir adım daha attım kendime doğru. Pantolonumdan içeri sızan ılıklik uyluklarımda tatlı bir ürpertiyle dolanıyordu. Botlarımın içi tamamen çamurla doldu çok geçmeden. Ağırlaştı. Orada batıp kalacağımdan korkarak bir adım daha attım ileri doğru. Kendime. Arkamdaki henüz var olmuş ya da her an yok olabilecek gibi duran siluet biraz belirginleşti. Böğürtlenleri dişleyen iki ineğin gerisinde, dikenli çalılardan tam içinde, Azize Brigid kucağındaki domuz yavrusuyla dokunsam dağılabilecek toz bir heykel, yere dökülürse ânında yok olup havaya karışabilecek bir alkol gibi uçuşkandı. Elbisesinin kemerini gördüm sonra, mor ve sarıdan ince ince örülmüş detaylarını. Elimi uzatıp dokunacak gibi oldum, dağılmasından korktum. Kanım çekiliyordu. Üşümüştüm. Bir adım daha atamadan öylece dikildim. Kendime, bataklığımı, budanmazsa tekrar yeşeremeyecek zannettiğim odunsulaşmış ağacın dallarına, bulutların ötesinde kendini bir türlü göstermeye fırsat bulamayan soluk güneşe ve yeterince dua edip gözyaşı dökersek ailemizi koruyacak, bizleri saygın birer kişi haline getirebilecek güzel azizeme baktım tüylerim diken diken.

Tam o sırada ana salondan bir alkış sesi duyuldu. Gülmeler, konuşmalar yavaşça bulunduğum odayı doldurdu. Yeleğimin uçlarını, içindeki beyaz gömleğimin yakalarını düzelttim. Tabloya son defa baktım, odadan çıkıp kalabalığa yürüdüm.

John elindeki şampanya kadehini kaldırmış, konukları selamlıyordu. Kısa bir sessizliğin ardından, “Hepiniz hoş geldiniz,” dedi. Kalabalıktakiler de kadehlerini kaldırıp onu selamladılar. “Sergime bir isim bulmak için epey düşündüm. Bataklık temasıyla özdeşleşecek en uygun

şeyi bulmak önemliydi. Sonra aklıma oburluklarıyla ünlü ve sığ suda yaşayan bataklık balıkları geldi. Bataklık balıkları, saklanma dürtüleri olmadığından av için gelen acemi avcılar tarafından kolayca yakalanabilirler. Hatta öyle ki, becerikli balıkçılar, onları tutmaya gelen bu acemi maceracıları bataklık balıklarına benzetirler. Öte yandan pislik ve çamurda büyümesine rağmen bataklık balığı çorbasının tadının başka hiçbir şeyde bulunmayacağını da herkes bilir.”

Sustu. Şampanyasından bir yudum aldı. Kesik mırıldanmaların dinmesini bekledi ve aniden kadehini bana doğru kaldırarak, “Theo,” diye seslendi. “Değerli konuklar, huzurunuzda yardımları için bu genç adama teşekkür etmek istiyorum ve kadehimi asistanım Theo’ya kaldırıyorum.” Kadehler bir kez de benim için kalktıktan sonra kalabalık yavaşça dağıldı. Yükselen bir uğultu eşliğinde kimi duvarlardaki tablolara yöneldi, kimileri kendi arasında sohbete başladı, kimileri de benimle tanışmak için yanıma geldi.

O an, küçük bir kasabadan gelip şehre yerleşerek yaşlı bir adamın ev işlerine yardım eden Theo’dan, ünlü ressam John’un asistanlığına yükselmiştim. Gece boyunca çok derinlerde bir yerde, tam o an annemin beni görmesini, yaptığım işi küçümseyerek, her seferinde orada kalsaydım da kolaylıkla bir temizlikçi ya da aşçı olabileceğimi vurgulayarak bitirdiği mektuplarına cevap olarak orada olmasını, saygınlık, itibar namına benim o an hissettiklerimi bir gün bir yerlerde benim adına hissetmesini diledim.

Kendine özgü garipliklerine rağmen John’la yaşamak zor değildi. Birlikte geçen onca seneye rağmen beni üzdüğü ya da kırdığı hiçbir ânı hatırlamıyorum. Ta ki icra memurlarının tabloları kamyonu yükleyip depolara

götürdüğünü televizyon kanallarında art arda izlediği o sabaha dek.

O uğursuz günden sonra sabahları alarm kurmadan uyanan adam yatağından öğlene kadar çıkmaz oldu. Tuvalin karşısında uzun zaman harcıyor ama neredeyse hiçbir şey çizmiyordu. Bazen günlerce beyaz zeminde ufak bir renk parçası görebilmek için bekliyordum. En fazla, kadın kalçasına benzettiğim ihtişamlı bir kıvrım, daha önce anlattığım kırsal hikâyelerimden esinlendiğini düşündüğüm besili bir tarla faresi veya mısır koçanı çiziyor, o tuvalin yanına bir daha uğramıyordu. Sonunda evin duvarlarında yarım bırakılmış onlarca tabloyla baş başa kalmıştık. Arada odasından çıkıp yemek yiyor, birkaç günde bir duş alıyordu. Sanırım artık gözlem için yürüyüş yaptığımız sabahları, akşam pazarlarını ve en üzücüsü de keyifle sohbet ettiğimiz bana çoğunlukla geçmişteki hayatımı anlattırdığı ikinci vakitlerini sevmiyordu.

Tam da o günlerde John, yakın zamanda açılacak prestijli bir galeri için sergi teklifi almıştı. Zorlamalarım-la teklifi kabul etmişti ancak resimleri yetiştirmek adına bir şey yapmıyordu. Bazen güçbela pijamalarını değiştirip yerine ütülü kıyafetlerini bırakarak neredeyse emri-vakiyle evden çıkarıyordum onu. Belki annesinin elinden tutup caddenin karşısına geçmeye çabalayan bir çocuğun heyecanında, ağaca tünemiş bir kedinin umursamazlığında ya da kahve dükkânlarını dolduran kalabalığın içinde rastlayacağı bir görüntüde, onu tekrar çizmeye itecek gücü bulacağını düşünüyordum ama olmuyordu. Aksine dışarıda akan yaşam John'un damarlarındaki yaşama arzusundan çalışıyordu sanki. Böyle giderse sonunda ikimiz de itibarımızı kaybedecektik.

Yine zorla çıkardığım bir sokak gezintisinin dönüşünde, salona girip yan yana oturduğumuzda dayanamayıp sordum:

“Serginizin tarihi yaklaşıyor, bu yarım işler yetiştirilecek mi dersiniz?”

“Sanırım artık umurumda değil,” dedi. “Sen de biliyorsun, bunları hiçbir zaman bitiremeyeceğim.”

Cansız ve yavaş adımlarla odasına gitti. Ardından ufalmış ve kamburlaşmış bedenine bakarken başarılı bir ressam ve onun istekli asistanı olmaktan çıkıp aynı bataklığın içinde beceriksiz balıkçılar tarafından bile yakalanabilecek birer bataklık balığına nasıl da dönüşmeye yüz tuttuğumuzu düşündüm. Sonra annemi. Koşarak kapısından girdiğimiz kilisemizi. Ayağa kalktım. Tabloların yanına yaklaştım sunağa yanaşır gibi. Renk paletine yürüdüm. Bir fırça seçtim kavanozun bulanık suyunun içinden. Ucuyla boyalara dokundum. Ondan öğrendiğim birkaç rengin karışımından oluşturduğum yeni renkle yarım kalan kadın figürlerinden birini boyamaya başladım. O bitince bir başkasını, o bitince bir başkasını ve o bitince yine bir başkasını tamamladım.

John günlerdir tablolaradaki değişimi hiç yorum yapmadan sadece izliyor. Tıpkı şu an yaşlı bir ihtiyara dönmüş ruhuyla kapısı açık odasından benim evin içindeki koşuşturmamı izlediği gibi.

Akşam yiyeceğimiz yemeği ocağa koyuyorum önce, sonra kapının önüne çöpleri çıkarıyorum. Gecikmiş faturaları ödemek için elimdeki işleri bitirip merkeze inmem gerekli daha, hızlı davranmalıyım. Ellerimi önümdeki önlüğe silip tablolarından birinin başına geçiyorum. Fırça seçip rengi bulup başlıyorum John’un boş bıraktığı yerleri eciş bücüş meyveler, hizasından taşmış binalar, dümdüz bir arazinin ortasında hiç işi olmayan dev bir kelebekle doldurmaya. Zorlansam da vazgeçmiyorum.

Çünkü itibar bunu gerektirir. Elden hiç bırakmamayı. Bir porselen fincan gibi dağılıp yok olmaması için sımsıkı tutmayı.

“Theo,” diye sayıklıyor yattığı yerden. Ona dönüyorum ne istediğini anlamak için. Saçları dağılmış, üstünde birkaç gündür çıkarmadığı pijamaları. Narin bir sesle, “Theo, sen Tanrı’nın hediyesisin,” diye fısıldıyor ve başını tekrar yastığa koyuyor. Derin bir nefes alıp boyamaya devam ediyorum. Hızlı. Daha hızlı.

PUANTİYELİ PLASTİK BİR ŞEMSIYE

*"I murmured a vow of silence and now
I don't even hear when I think aloud
Extinguished by light I turn on the night
Wear its darkness with an empty smile."*

"Mırıldanarak sessizlik yemini ettim, şimdi de
Sesli düşünsem bile duyamıyorum kendimi
Işıkla kavrulmuş halde geceye dönüyorum yüzümü
Onun karanlığını kuşanıyorum boş bir tebessümle."

Pink Floyd, "Wearing the Inside Out"

"Gerekirse sana böbreğimi veririm ben," dedim.

Evin girişindeydik. Ahmet elinde bavulu bir daha dönmemek üzere kapıdan çıkıyordu. Kelimelerin eksikliğinde gitgide uzayan bir bekleme ânının içinde hapsolmuştuk. O, doğru şeyler söyleyip kalması için ikna etmemi, sofradaki kirli tabaklar mutfığa taşınmayı, saatlerdir ağrımadan bitap düşmüş başımla yarısı kapanmış göz-kapağım ağrı kesici içmemi ve tepemizdeki üç sarı ampulden sönük olan ikisi aylardır değiştirilmeyi bekliyorduk. Tekinin aydınlattığı antrede sessizce dikiliyorduk. Tekinsiz bir yerde taksi beklemeye benziyordu bu.

Kalan tek ampulün de sönüp bizi tamamen karanlığa gömebileceği ihtimali boğazıma yapışmış ve gitgide çapı daralan bir el gibiydi. Bir şeyler yapmazsam sonsuza dek bu anda sıkışıp kalabilirdik ve buna ne kadar katlanabilirdik emin değildim. Onu vazgeçirmek için söylediğim son sözü bağırarak tekrarladım.

“Duydun mu? Gerekirse sana böbreğimi veririm ben.”

Arkası dönüktü. Yaşını yansıtan kırçillı saçları bir bebek kadar beyaz, pürüzsüz ensesine düşmüştü. Bir tek o görüntü evet bir tek o, yaşadığımız tüm şu saçma şeyleri temize çekebiliyordu. Sessizce gidip o masumiyetten öpmek istiyordum onu. Bavulunu yere bıraktı. Bana döndü. Gitmeyecekti belki de. Gitmesindi. Her kavgada ortalığa çıkan ama içini asla şimdiki kadar doldurmadığı salak siyah bavulu alır yatak odasına bıraktırdık önce. Sonra salona geçerdik. Evin ona en benzeyen, ortak zevkimizle döşenmiş karmakarışık köşesine. Sarı-lırdık. Ne diyeceğimi bilemediğimden susar, yalnızca etraftaki tıkırtıları, kalp atışlarımızın oluşturduğu kanonu veya sarıldığımızda sağ omzumun üstüne düşen saatinin tik taklarını dinlerdim. Yaşananları fazla uzatmadan masayı toplamaya başlardık. Uykunun sorun giderici gücünden yararlanır, sarılıp uyurduk sonra. Fazla uzatırsak bir anlam kazanırdı çünkü gitmeye çalışması. Uzattıkça ciddileşir, elimize yüzümüze bulaşırdı meseleler.

Ahmet’e baktım. Yüzünün ve bavulunun yarısı karanlıktı. Bacaklarını uzun bir makas gibi gösteren gölgesi ayakkabılığın üzerine düşüyordu. Bu korkunç görüntüyü görmemek için bakışlarımı bavuluna sabitledim.

“Böbreğin sende kalsın,” dedi kendinden emin.

Eğilip bavulunu yerden alırken de hiç kaçırmadım gözlerimi. Baktım. Bavuluna. Uzun uzun. Bavulun hava-

da ileri geri sallanışına. Yine uzun uzun. Karanlığına rağmen onu boydan boya saran altın rengi fermuarına. Hafızamda Ahmet'ten geriye kalacak son görüntüler bunlar olacaktı gelecekte. Ve ileride bir gün ayakkabılarımı giyip evden çıkmak üzereyken tepemdeki ampullerden biri patlayarak beni çıkılması güç bir dehlize sürükleyecekti. Tam burada, şu an donakaldığım yerde çözülecekti buzlarım. Bavulun bıraktığı bir metrekarelik boşluğa yeterince odaklandığımda fermuarın parlaklığını hatırlıyordum ilk. Sonra bavulun tam ortasından çıkan iki deri sap düşecekti aklıma. Onları yan yana getirip kavrayan Ahmet'in narin eline son kez bakmadığım için bir korkak gibi hissedecek, uykularımdan uyandıran bir pişmanlıkla cebelleşecektim.

Aklımdan bunlar geçerken Ahmet beni o korkunç antrede tek başıma bırakıp gitti.

Yeni aldığı terfi yüzündendi hepsi. Başarısını kutlamak için iş arkadaşlarına evde yemek daveti vermek istemişti. "Bence bu dünyanın en saçma şeyi," dedim. Bir labirente bırakılmış, uzaktaki peynire ulaşabilmek için durmadan etrafı koklayıp dar koridorlarda iz bulmaya çalışan zavallı farelerdi onlar. Ve Ahmet o küflü peynire hepsinden önce ulaşmıştı. Şimdi evimize gelip gece boyunca bunun gerginliğiyle masamızda oturacak, Ahmet'in başarısına kadeh kaldıracak, daha sonra da hakkımızda konuşabilmek için sürekli gözlem yapacaklardı. "Ahmet işte başarılı ama ev yaşantısı hakkında aynı şeyi söyleyemem," diyecekti biri öğle yemeğinde. "Yemekler de iğrençti," diyecekti bir diğeri. Belli mi olur annemin hediye ettiği ve bir türlü atamadığım masa örtüsüne, kuşunun teki kaybolmuş guguklu duvar saatine, hatta Ahmet'in zoruyla aldığımız ve salonun tam girişinde duran koşu bandına bile takacaklardı belki. Yine de daha fazla tartışmak iste-

mediğimden onun dediğini yapıp akşam için bir şeyler hazırladım.

Misafirlerin paltolarını ve getirdikleri hediyeleri koridorun en sonundaki küçük odaya yığdım, kendimi de yanlarına attım. Gece boyunca burada sessizce durmak ve herkes gittiğinde odadan çıkmak istiyordum. İçeride piyasalardan, şirkette olup bitenlerden, dedikodulardan, beni ilgilendirmeyen daha birçok şeyden bahsedilirken, ben tam şurada, krem rengi bir palto, puantiyeli plastik bir semsiye veya kırmızı hediye paketine sarılmış bir karafmişim gibi sessizce durabilirdim. Yapabilirdim bunu, evet.

“Ne yapıyorsun o paltoların torbaların arasında oturmuş, delirdin mi? İnsanlar masaya oturacak seni bekliyor!” dedi Ahmet odaya girer girmez. Kimsenin duymaması için dişlerinin arasından tıslayarak konuşuyordu. Bu hali bana komik geldiğinden ben de aynını yaparak, “Geliyorum,” dedim. Ardından koridor boyunca ensesini izledim. Masumiyetini. Çünkü bir tek orası zamanı durdurup ileri geri sarabilir, bizi güzel anlara götürebilirdi.

Herkes yuvarlak masanın etrafına dizilmiş, tabağına bir şeyler almak için beni bekliyordu. Yerime oturdum ve kadehlere şarap doldurmaya başladım. Salon benimle birlikte çatal bıçak şıkırtıları ve ağız şapırtılarıyla doldu. Peynir tabağından aldıkları peynirleri kemirirlerken onları izledim. Aynı yaşlarda, farklı cinsiyetlerde, birbirlerine yakın eğitim almış zavallı fareler.

Ahmet’in yanında oturuyordum. Ahmet’in diğer yanında ise başka bir adam, kafasının tepesi iyice açılmış, yanlardaki seyrek saçlarıysa kırlaşmış. Hepsinden daha hırslı olmalıydı. Hızlıca boşalttığı kadehini doldurmak için önümdeki şarap şişesine uzandığında göz göze geliyor, birbirimize gülümsüyorduk. Onun yanında oturan ve çift yumurta ikizleri gibi dış görünüşleri farklı genetikleri benzer gözüken iki kadının keyfi yerindeydi. Kendi arala-

rında yarı ciddi, gülüşerek bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Diğer tarafımdaki yaşça ve huyca onlardan daha olgun kadınsa tadına baktığı her mezenin tarifini istiyor, onu duyan diğerleri, “Evet elinize sağlık çok güzel olmuş,” demek zorunda kalıyordu. Bu böyle devam edecek, saatler geçmeyecek, gece hiç bitmeyecek, sonsuza dek bu masada oturup yalandan gülümsemek zorunda kalacağız diye endişe ediyordum. Bugün burada değil de başka birinin evinde, bir başkasının başarısına kadeh kaldırıyor olabilirdik düşüncesi Ahmet adına utanıp sıkılmamı sağlıyor, en dip odaya gidip bir kaşkol olmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tam o sırada, hırslı fare sımsıkı tuttuğu kadehi kaldırıp, “Bu kadeh Ahmet’in başarısına,” dedi. Elindeki boş kadehe baktım. Sonra da yüzüne. Kim bilir duygularını bastırabilmek için kaçınıcıyı içiyordu. Gülümsemesinin ardına bile gizleyemeyeceği kadar büyüktü burukluğu. Bir şeyler yapmalı ve hepimizi bu kutlamanın, kişisel zaferlerimizin, hırsın, peynirlerin ve farelerin önemsiz olduğuna inandırmalıydım. Kadehimi elime aldım.

“Evet bu kadeh Ahmet’e! Ama çok da abartılacak bir şey değil bence,” dedim.

Hep annem yüzünden. O başarıları abartmaz çünkü. Şımartılmak yersiz bir eylemdir. Hatta şaşırr, o başarıyı benden hiç beklemiyordur. Aslında, “Bunu Ahmet’ten hiç beklemezdim,” demek de geçmişti içimden ama iyi ki onu dememişim.

Ahmet masadan kalktı. Pencerenin önüne doğru yürüyüp bir sigara yaktı. Ağız şapırtıları, çatal bıçak şıngırtısı, hatta guguklu saatin sessizlikte duyulan tik takları, her şey sustu. Nefesler tutuldu. Ev öyle sessizleşti ki, Ahmet’in sigaradan çektiği her nefeste tütünün yanma sesi bir cayırtı gibi geliyordu kulağa. Şarap şişesinin ucundan kurtulan mantar ve ardından çıkan tıslamayı dinledik hep bir-

likte. Kel fare yeni şişeden kadehine şarap dolduruyordu. Bir şeyler söyleyip ortamı yumuşatmam gerekiyordu. "Ahmet," dedim, "iştahını kapatacak o sigara, yemeğini ye, sonra içersin." Yanımda oturan kadın acıyan gözlerle bana bakınca beklenen şeyi söyleyemediğimi anladım. İster inansınlar ister inanmasınlar ama bu da annemin suçuydu. Bizim evde kötü alışkanlıklardan önce iyi bir şey yapıldı ki iyi kötüyü etkisiz hale getirsindi. Hep bizi düşündürdüğündendi bunlar. Ben de Ahmet'i düşünüyordum. Ama anlamıyordu. Masadan kalkıp yanına gittim. Deve tabanıyla sırt sırta, Ahmet'in yanında bekledim. Konuşmadan. Misafir fareler doğaçlama pandomim gösterimizi izliyordu. Kötü bir niyetimin olmadığını anlaması gerekirken ben yanında değilmişim gibi sigarasını küllüğe söndürdü ve arkadaşlarının yanına döndü.

Gecenin ilerleyen saatlerinde konu nasıl bizim ilişkimize geldi bilmiyorum ama masadaki herkes hâkim, bizse sanık oluvermiştik. Ahmet kendi avukatlığını aslanlar gibi yapıyor, herkesin içinde ilişkimiz hakkında konuşuyordu.

"Ben bu terfi için çok çalıştım. Hep geleceğimizi düşündüğümünden. Çok memnun değilim yoksa, iş yüküm iki katına çıkacak, biliyorsunuz siz de!" diyordu.

Ben susuyordum.

"Gördünüz mü, tek kelime bile etmiyor, bu kadar önemsizim işte ben onun için."

Hiç kimse, hiçbir şeyi, kendi istemiyorsa, başkası mutlu olsun diye yapmamalıydı. Ben küçükken, "Okumak istemiyorum," dediğimde söylemişti annem bunu ve eklemişti: "Bu ülkeye marangoz, çöpçü, televizyon tamircisi de lazım kızım. İstemiyorsan okuma."

Ben de sakince, "İstemiyorsan çalışma Ahmet," diye bildim.

Dedim ya, onu düşündüğümündendi hepsi. Maalesef bunu anlayacak gibi gözüküyordu.

Kutlamanın devamı; masadakilerin şaşkın bakışları, hayat devam ediyor yıkılmadık ayaktayız minvalinde ara sıra kalkan kadehler ve benim suskunluğum. Sonra gece bitti, herkes gitti. Ahmet art arda sigara yaktı. Bazen söylenebilecek sözcüklerin hepsi eksik ve bir o kadar anlamsızdı. O yüzden konuşmadan yanında durdum. Dibimdeki, loş ışığı yayan ayaklı abajurla birbirimize çok benziyorduk. Tek farkımız ben Ahmet'i seviyordum.

Yatmaya gittiğini söyleyerek girdiği odadan, bir süre sonra elinde bavulla çıktığında artık her şey daha da anlamsızdı.

"Tek istediğim senin tarafından sevildiğimi, değerli olduğumu hissetmekti," dedi. Derin derin nefes alıyor, "Beni seviyor musun?" diye tekrarlayıp duruyordu. Kapıdan çıkmadan doğru şeyi bulup söylemezsem, onu kaybedecektim.

"Gerekirse sana böbreğimi veririm ben," diyebilirdim. O kadar.

Ahmet gidince bir süre evde dolandım. Masayı toplamaya çalıştım, yapamadım. Gelen hediyelerin birkaçını açtım, heyecansız. Puantiyeli plastik şemsiye yatağın yanına düştüğü için bizde kalmıştı. Kimin diye tahmin etmeye çalışıp yağmurlu bir hava kurdum hayalimde, şemsiyeyi tek tek ellerine tutuşturdum farelerin. Hiçbirine yakıştıramadım. Alıp koridordaki portmantoya astım onu bir idam mahkûmu gibi. Yatağın üstü artık boştu. Uzanıp uyumaya çalıştım, onu da yapamadım.

Sonra annemi aradım. Açar açmaz, "Seviyor musun beni?" diye sordum.

"Bir düşüneyim," dedi. Ardından her zamanki gibi "Gerekirse sana böbreğimi veririm ben, demek ki en çok seni seviyorum," diye ekledi yıllarca hiç değiştirmedığı tondan.

Ağladığımı anlamasın diye usulca telefonu kapadım. Işıkları söndürdüm, abajurun, koridorun, salonun. Gölge-ler karanlığa karıştı. Yatağa girip üstümü tepeden tırnağa örttüm. Derin nefesler aldım. Uzun uzun. Uykuya sığınmak üzereyken, tüm bunların Ahmet'in ensesinde geçen bir rüya olabilmesini diledim.

C BLOK DAİRE 10

*"Yellow bird, you are alone
In singing and in flying on
In laughing and in leaving."*

"Sarı kuş, yalnızsın
Şarkı söylerken ve uçarken
Gülerken ve çekip giderken."

Pink Floyd, "Cirrus Minor"

I

Lojmanın bahçesine adım attığımda ceketimin iç-
cebinden kâğıdı çıkarıp adrese bakıyorum. C Blok, Da-
ire 10.

Gözlerimi kısıp karşımdaki blokların isimlerini oku-
yorum. Benimki değil. Elimdeki bavulu sürükleyerek
binaların arka tarafına doğru ilerlemeye çalışırken etrafa
bakmak başkalarının hayatını gözetlemek gibi geldiğin-
den kafamı kaldırmıyorum. Oysa hayatımın bundan son-
rası burada geçecek, demir kapıdan girdiğim andan itiba-
ren ben de artık buranın bir parçasıyım.

Bahçede oynayan çocuk çılgınlıkları, lojmanın etrafını zırh gibi kuşatan yüksek çamlara konmuş cırcırböceklerinin feryadı ya da açık bir pencereden gelecek televizyonun uğultusu. Hiçbiri yok. Bu sessizlikte adımlarım haddinden fazla gürültü çıkarıyor. Kendi tıngırtımda ilerliyor ve tüm bu ıssızlığın sebebinin pazar sabahı uyuşukluğu olabileceğini düşünüyorum.

Lojmanın en dibindeki C Blok'tan, sonra da yeni evimden içeri adımımı atıyorum. Bir yabancı gibi ne yapacağımı bilemediğimden, bavulu yere bırakıp kapının hemen ötesinde öylece bekliyorum. Henüz birkaç dakika geçmemişken biri üç defa kapıya vuruyor. Güm, güm, güm.

Bavulu ayağımla kenara itip kapıyı açıyorum. Az evvel tahta kapıdan üç top atışı gibi tok ses çıkarabilen minik el bana uzanmış tokalaşmayı bekliyor. Elimi uzatıyorum.

“Ben Suzi,” diyor gözlüğünün altından gözüne giren bir tutam altın sarısı perçemi boştaki kalan eliyle yana alarak. “Bu evin eski sahibiyim. Yani annem ve babam eski sahibiydi ama ben de burada yaşadığıma göre ben de sahibi sayılırım öyle değil mi?”

“Pek tabii,” diyorum, yumuşak ve biraz terli elini sıkarken. “Memnun oldum benim ismim de...”

“Biliyorum, biliyorum. Soyadımızın yazılı olduğu etiketi zilin üzerinden birkaç gün evvel çıkarıp sizinkini yapıştırdı görevli. Gerçi ben sizden bahsederken hep Bay Yeni diyorum. Ne de olsa burada yenisiniz.”

Sigaradan kahverengiye dönmüş ön dişlerimi saklamaya gayret ederek gülümsüyorum.

“Görüyorsunuz ya siz gelmeden hakkınızda çok şey öğrendik,” diye ekliyor. Tokalaşmaya devam ediyoruz.

“Öyle mi? Başka neler öğrendiniz mesela?”

Elimi bırakır bırakmaz üstündeki kırmızı elbisenin

eteklerini düzeltiyor. Küçük bir hanımefendi gibi. Ciddi-
yetle.

“Devlet için çalışacaksınız. Tıpkı babam ve bu loj-
mandakiler gibi. Annem genç yaşıınızda buraya tayin
edildiğinize göre devleti kızdıracak bir kabahat işlediği-
nizi söylüyor. Ya da yalnız yaşadığınız için burayı tercih
etmiş olabilmışsiniz, bu da bir nevi sürülmek anlamına
gelirmiş zaten.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tütün tabakamı çıkarıp bir
sigara sarmak için içcebime elimi atar atmaz on yaşların-
da bir çocuğun yanında bunu yapmanın yanlış olacağını
düşünüp vazgeçiyorum.

“Buraya sürüldünüz mü sahiden?”

“Siz niçin bu evden taşınıyorsunuz peki?” diye soru-
yorum. “Başka bir yere mi sürüldünüz?”

“Yoo hayır,” diyor.

İçimden bu cümlesinin sonuna, “Ne münasebet!”
ekliyorum. O başını biraz içeri sokmuş evime bakıyor.
Evine ya da. Yine gözüne giren perçemlerini kovmak
için burnunun üstüne doğru üflüyor birden. Perçemleri
havalanıp tekrar geriye düşüyor, alnına ve gözlüğünün
üstüne.

“Babam gideceğimiz yerin daha iyi olduğunu söylü-
yor. Daha kalabalık bir şehre gidiyoruz. Daha iyi imkân-
larımız olacak. Görüyorsunuz ya, burada yapacak pek
bir şey yok.”

“Henüz bir şey anlayamadım ancak bir pazar sabahı
için oldukça sessiz geldi etraf.”

“Bugün büyük yarış var. Herkes sabah erkenden onu
izlemeye gitmiştir.”

Şaşkın bakışlarıma karşılık, “Ah doğru ya, nereden
bileceksiniz. Burada her pazar güvercin yarışları olur,”
diyor dudaklarını büzerek. Vücudunun ağırlığını baca-
ğının birinden diğerine verirken biraz bıkkın, “İçeri gi-

rebilir miyim acaba? Ayakta durmaktan biraz yorul-
dum da.”

“Ah kabalığıma verin lütfen. Tabii buyurun.” Onu
oturtacak bir yer ararken evin onun için ne kadar bilindik,
benim içinse ne kadar yabancı olduğunu düşünüyorum.

Kendiliğinden sofaya doğru ilerliyor. Kenarda duran
demir sandalyeyi, bir hanımefendiymiş gibi tutarak otur-
masını bekliyorum. İyice yerleştğinde ayakları yere zor
değiyor. Bu hali oldukça sevimli, kendimi iyi hissettiriyor.
Ama o bundan rahatsız olup vücudunu öne doğru alıyor
ve ayaklarının ucunu yere değdiriyor. Yüzüne daha dik-
katli bakıyorum. Yusuvarlak bir çenesi, bitkin ve nere-
deyse her yeri siyah olağanüstü gözleri var.

“Güvercin yarışlarından söz eder misiniz biraz?”
diye soruyorum konuşacak bir şey bulamadığım için.

“Güvercinleri kafeslere koyup yaşadıkları yerden ol-
dukça uzakta bir yere bırakıyorlar ve evlerine dönmele-
rini bekliyorlar. Evine dönen ilk güvercin yarışmayı ka-
zanıyor. Tabii önce güvercinleri bunun için eğitiyorlar.
Buradakilerin tek eğlencesi.”

“Çok saçma,” diye çıkışıyorum. “Güvercinler özgür-
lüklerine kavuşmak varken neden kaçmayıp geri dönü-
yorlar ki kafese?”

“Annem kuşların geride bıraktıkları, sevdikleri bir
şey için eve geri uçtuklarını söylüyor.”

Susuyorum.

“Henüz yeni geldiğim için size ikram edecek bir şe-
yim yok, kusura bakmayın,” diyorum, iyi bir ev sahibi
gibi birden. Sonra misafir yerine koyarak onu gücendi-
rebileceğim geliyor aklıma. Pişman oluyorum. Karşı-
mda kendinden emin oturuşu ve sağ eliyle sol işaretpar-
mağını sımsıkı kavrayışını gördüğümde bu düşüncem
dağılıyor.

Yerdeki bavula bakarak, “Eşyanızın hepsi bu mu?”

diye soruyor merakla. İncecik sesi ilk defa o an, bir çocuk gibi geliyor kulağıma.

“En acil olanları yanımda getirdim, eksikleri nasılsa tamamlarım sonra.”

Pek ikna olmuyor ama susuyor. Karşı duvara iliyor sonra gözü. Bakışlarının takılı kaldığı yere bakıyorum, duvarda çakılı kalmış çiviyle etrafını sarmış dikdörtgen bir iz. İçimden izin sahibini tahmin etmeye çalışıyorum. Bir aile fotoğrafı olabilir pekâlâ ya da buraya inat kalabalık bir şehrin sokaklarının resmedildiği bir tablo. Sonra Suzi'nin doğum gününe ait bir fotoğrafı yerleştiriyorum zihnimde o karaltıya. Üstünde tıpkı şimdiki gibi güzel bir elbise, önündeki pastanın üstündeki beş muma, yanaklarını şişirerek üflüyor. Yine kusursuz bir ciddiyetle. Mumların hepsi titrek, sönmek veya sönmeden tekrar canlanmak üzere.

“Benim odamdaki eşyalar, kitaplarım, oyuncaklarım neredeyse iki bavula anca sığıdı. Aslında çok oynucağım yok. Yani oyuncaklar bana biraz saçma geliyor. Daha çok okumayı seviyorum. Anlarsınız ya.”

Huzursuzca yerinde kıpırdanıp birden ayağa kalkıyor:

“Neredeyse niye geldiğimi unuttuyordum. Annem hep bunun için kızar. Lafa tutulduğumda her şeyi unuttuyormuşum. Oysa hatırladım işte bakın. İzninizle evden çıkarken unuttuğum bir eşyayı almaya gelmiştim.”

“Tabii, buyurun lütfen. Ne almanız gerekiyorsa alın. Ev sizin.”

Arkasından gidip gitmemekte tereddüt edip sonunda olduğum yerde bekliyorum rahat hissetmesi için. Dar bir koridorun etrafına yerleştirilmiş boş odalara cıvıltıyla girip çıkışını izlemek güzel.

“Bay Yeni, bir saniye bakar mısınız lütfen?”

Onun varlığından aldığım güçle çekinerek koridora doğru yürüyorum. İlk değil ikinci odaya giriyorum. Pencerenin önünde durmuş yukarıya doğru bakıyor.

“Şu tepedeki oyuğa uzatır mısınız elinizi?”

Dediğini yapıp oyuğun içindeki sert cismi alıyorum. Olgunlaşmadan koparılmış bir meşe çamı kozalağı.

Kozalağı elimden alırken, “Teşekkür ederim,” diyor. “Neredeyse şans nesnemi almadan gidecektim buradan.”

“İsabet olmuş desenize hatırlamanız,” diyorum.

“Sizin şans nesneniz nedir, uğurunuz yani?” diye soruyor. “Yanınızda getirdiğinizi umuyorum.”

Elim içcebimdeki metal tütün kabına gidiyor. Susuyorum.

“Bay Yeni?”

“Sanırım yok,” diye karşılık veriyorum.

Biraz şaşırmış ama daha çok üzülmüş gibi bakıyor yüzüme.

“Herkesin bir uğuru olmalı, kendinize bir şey bulmaya çalışın,” diyor. Sonra heyecanla, “Sizinle mektup arkadaşı olalım mı?” diye soruyor.

“Olur tabii, çok sevinirim,” diyorum.

“İlk mektubu ben yazarım. Ne de olsa adresinizi biliyorum. Benim eski adresim.”

“Bekleyeceğim,” diyorum.

Boş odalarda geziyoruz bunları konuşurken, yan yana gelmiş iki hayalet gibi. Bana ev hakkında çok önemli bilgiler veriyor, “Burası arada su akıtıyor, o zaman vanayı kapamanız gerekir ve görevliye haber vermelisiniz. Balkonun şu köşesine baharda yavru yapmak için kumrular gelir, onları beslemeyi unutmayın. Üst kattaki kadın geceleri kâbus görürse çılgık atar, zamanla alışırsınız, korkmayın.”

Tüm odalara girip çıktığımızda tekrar sofaya geliyoruz. Ardından da kapının önüne. Bavulumun yanında duruyor. Neredeyse aynı boyutta olmaları Suzi'nin de bir bavul gibi içine bir sürü hatıra doldurup bir başka yere götüreceğini getiriyor aklıma. Neşeyle elimi uzatıyorum.

Tereddüt etmeden olgun bir birey gibi sımsıkı kavırıyor elimi, tokalaşıyoruz.

Diğer elindeki kozalağı öpüp kapıdan çıkmadan son defa yüzüme ve sonra evine bakıyor.

“Unutmayın Bay Yeni,” diyor. “Çok geçmeden kendinize uğur getirecek bir şey bulmanız şart.”

II

Suzi'nin gidişinin ardından çok geçmeden kış geliyor. Saat henüz altı olmadan hava kararıyor ve ofiste neredeyse kimse kalmıyor. Bir tek ben ve küçük, kantinden bozma yerde çay yapıp satan, arada yerleri üstünkörü paspaslayan görevli. Haftalardır üstünde çalıştığım dosyaları önümdeki klasörlere yerleştirmeye çalışırken sırtım ve gözkapaklarım artık pes etmek üzere. Görevli paspas yaparak başı önde önümden geçiyor. Ardında bulalık, bozuk kokulu bir esans bırakarak daireyi geziyor. Önce odalarda sonra koridorda damar damar yayılıyor pislik kokusu. Temizleneceğine kirleniyoruz. Burada her şey tersine işliyor sanki. Geldiğimden beri böyle hissediyorum. İşleri yaptıkça çoğaltıyor, gün geçtikçe buraya alışacağıma uzaklaşıyorum.

Sonra bir akşam eve dönerken lojman görevlisi salınarak yanıma geliyor. Elindeki küçük paketi uzatıyor. Taşındığımdan bu yana elime ulaşan ilk posta. Güney'deki lojmandan benden daha rütbeli bir amirin gönderici ismiyle yollanmış.

Nasılsa gereksizdir diye kutuyu eski gazeteleri koyduğum sofadaki demir sandalyenin üstüne bırakıyorum. Diğer ıvır zıvırın yanına. Birkaç gün sonra pazar kahval-

tımı yapıp gazetemi tamamen bitirdikten sonra gazeteyi bırakmak için sofaya gittiğimde kutuyu görüyorum. Eli-me alıp sallıyorum.

Sonra onunla birlikte salona dönüyorum. Tütün ta-bakamı açıp günün ilk sigarasını sarıyorum. Kutuyu açı-yorum, sigaradan ilk nefesi ciğerlerime doldururken.

19 Şubat 1953

Sevgili Bay Yeni,

Mektubumun biraz geciktiğinin farkındayım. Ancak se-beplerimi açıkladığımda beni affedeceğinizi umuyorum. Bu-raya taşındığımız günün ertesinde kayıt olmak için yeni oku-luma gitmiştik ki, henüz yılın yarısında olduğumuzdan kayıt için benim bir sonraki yılın başlangıcını beklemem gerektiğini söylediler. Babam beklememin kötü olup olmayacağını pek önemsemedi ancak annem her gün yeni bir dilekçe yazıp birilerine gönderdi. Ve sonunda geçtiğimiz hafta beni okula aldılar. Dönemin yarısında yeni gelen öğrenciler olmuş, onlar uyum sağlamış gözüküyorlarmış, ben de sağlamışım. An-nem böyle söylüyor. Oysa benim onlardan birkaç hafta geç başlamamın her şeyi ne kadar değiştirdiğini bir türlü anlata-mıyorum.

Sınıfta kimse yanıma oturmuyor. Ortak yapılması gere-ken ödevlerde biraz zorluk çıkarıyor bu. Aslını sorarsanız çok da umurumda değil. Teneffüslerde bahçeye çıkıp delice koş-turup terliyor, derse girdiklerinde de pis kokuyorlar çünkü. Bense sürekli kitap okuyorum ve bir şeyler yazıyorum. Kaçır-dığım derslerin hepsini kendi defterime geçirmem gerekiyor-muş. Teneffüslerde, evde ve hatta gördüğünüz gibi şimdi. Ya-zıyorum, yazıyorum, yazıyorum.

İşte bu nedenle size ancak işlerimin azaldığı bu pazar günü yazabiliyorum. Mektubu atması için babama vereceğim, her ikinizin aynı kurumda çalışması sebebiyle kendi adına atarsa size daha çabuk ulaşacağını söyledi.

Birazdan tekrar ödevlerime dönmem gerekecek. O nedenle biraz kısa bir mektup olacak, bağışlayın.

Kısacası burada işler pek yolunda değil. Şans nesnemi yanıma almam işime yaramadı. Oysa bugüne dek yarı yolda bıraktığı olmamıştı. Yine de ona darılmıyorum. Evden uzakta olduğu için çalışmıyor olmalı. Bu nedenle onu size gönderiyorum.

İşte böyle Bay Yeni. Anlayacağınız ben de burada Bayan Yeni oldum.

Neredeyse unutuyordum, biliyorsunuz lafa daldığımda her şeyi unuturum. Siz nasılsınız peki? Lojman nasıl? Pazar günleri hâlâ sessiz mi? Meşhur güvercin yarışlarına gittiniz mi hiç? Yarış pek ilgimi çekmese de oranın manzarası şehrin en güzel manzarasıydı. Gidip görmenizi dilerim. Benim için de uçsuz bucaksız vadiye uzunca bakın olur mu?

Sevgilerimle
Bayan Yeni Suzi

Mektubu zarfına koyup masaya bırakıyorum. Kutunun içinden kozalağı çıkarıp avucumda sıkıyorum. Sonra onu yerine götürüyorum. Suzi'nin odasındaki oyuğa nazikçe yerleştiriyorum. Sessizce orada öylece durmasını izliyorum bir süre. Sonra ceketimi alıp dışarı çıkıyorum.

Meşhur pazar yarışlarının olduğu alanda buluyorum kendimi. Müthiş bir kalabalık. Buraya geldiğimden beri bu kadar insanı bir arada görmediğimi düşünüyorum. Bir silah sesi duyuluyor. İrkiliyorum. Başlangıç atışı. Güvercinler kafeslerinden kurtulup tekrar aynı kafese dönmek üzere canhıraş göğsü doğru kanat çırpmaya başlıyorlar. Onlarca kuşun garip bir uğultuyla yükseğe, daha yükseğe doğru uzanan telaşına bakıyorum. Evlerine dönmek için kilometrelerce yol gidecek olan güvercinlerden iki tanesini gözüme kestiriyorum. Görebildiğim en uzak noktaya

kadar takip ediyorum onları. Gözle görülmez birer karaltı oluncaya dek. Birinin tatlı Suzi, birinin ben olduğumu düşünerek.

BİR YERE KADAR

*"We're just two lost souls
Swimming in a fish bowl, year after year
Running over the same old ground
What have we found? The same old fears."*

"Bir akvaryumda yüzen iki kayıp
Ruhuz sadece, yıllardır
Aynı yerde gezinip duran
Peki elimize ne geçti? Aynı eski korkular."

Pink Floyd, "Wish You Were Here"

Verandaya geldiğimizde onu koltukaltlarından tutup tekerlekli sandalyesinden indiriyorum. Kanepelerden birine oturtuyorum. Diğerlerinin yanına.

Güneş ışınları hedefine kilitlenmiş mızrak gibi, sert, kararlı. Gözlerini kısıyor. Zar zor görebildiği kalabalığa bakıp bana bir şey söylemek istediğini işaret ediyor. Önünde dikilip mızraklara siper ediyorum kendimi. Sonra kulağımı ağzına yanaştırıyorum.

Nefes nefese.

"Kim bu insanlar?" diye soruyor.

Yeniden anlatmaya başlıyorum.

“Burası sizin eviniz,” diyorum.

Eskiden de bu tip villalarda, denize nazır evlerde yaşadığından buna inanıyor. Odunsu birer bitki gibi koyduğum yerde öylece kalan ve tekrar canlanacakmışçasına güneşlenen tüm bu yaşlı insanların onun misafiri olduğunu anlatıyorum fısıldayarak.

Şaşıyor. Göğsünü dikleştiriyor. Kamburu küçülüyor böyle olunca, boyu uzuyor. Gözlerini biraz daha açarak dikkatlice verandayı tarıyor. Yüzü, alnı genişliyor bir an. En çok kadınlara odaklanıyor ama nafiye. Tanıdık bir sima yok. Hüsrân. Dudakları düşüyor. Salıveriyor iskeletini. Yine ufalıyor.

“Hepsi mi misafir?”

“Evet,” diyorum.

Benim misafir olup olmadığını soruyor. Yardımcısı olduğunu söylüyorum. Misafirperverliğe yakışmayan konular konuştuğumuz için sesini olabildiğince kısık çıkarmaya çalışırken tükürüğü boğazına kaçıyor. Öksürüyor. Biraz su içiriyorum.

Misafirlerin yemek yiyip yemediğini ve bu evde herkese yetecek kadar oda olup olmadığını merak ediyor. Herkese ayrı havlu çıkarmamı tembihliyor. Bu çok önemli. Gürsel Hanımların evinde misafir havlusu yok diye laf getirtmeyelim kendimize diyor.

Biz bunları konuşurken huzurevinin doktoru üstünde beyaz önlüğüyle verandaya gelip sırayla yaşlıların tansiyonunu ölçmeye başlıyor. Günlük rutinler. Sıra ona gelince huzursuzlanıyor. Kolunu vermek istemiyor. Kulagina eğiliyorum.

“O kadar iyi bir ev sahibesisiniz ki evinizde misafirlerinizin sağlığı için bir doktor bulunduruyorsunuz,” diyorum sağ kolunu yavaşça doktora uzatırken. Mavi kazağının kolunu yukarı doğru sıyırdıkça etlerinden ayıklanmış bir kemik parçası gibi incecik kolu çıkıyor meydana. Boşta kalan eliyle elimi tutuyor. İpini bırakırsa kaçıvere-

cek bir uçurtmaymışım gibi sımsıkı kavıyor parmaklarımı. Denizden bir meltem kalkıp sahilde kumları birbirine katıyor, hızını kaybederek bize kadar ulaşıyor. Çıplak kolunu yalıyor rüzgâr. Tüylei ürperiyor. Tansiyon ölçme işlemi biter bitmez kazağının kolunu düzeltiyorum.

“Peki,” diyor. “Tüm bu misafirler ne zaman gidecekler? Bir şey söylediler mi?”

Bunu söylerken yakınımızdaki yaşlılara gözucuyla bakarak duyup duymadıklarını kontrol ediyor. Huzursuz. Omzuna attığımız yeleğin kolunu düzeltirken sırtını sıvazlıyorum. Kamburunu. Yeterince okşarsam düzleşebilirmiş gibi.

“Henüz ne zaman gidecekleri belli değil,” diyorum.

“E bu kadar kişinin evde kaldığından Tarık Bey haberdar değil mi, bunca masrafı ödeyebilecek gücümüz var mı bizim? Seyahatten dönünce sinirlenmesin.”

Tarık Bey kimdi diye düşünüyorum. Ağabeyi, kocası ya da oğlu olabilir. Tam o sırada karşı kanepede oturan emekli felsefe öğretmeni, “O tablonun orijinali bende,” diye bağıyor ve ayağa kalkmaya çalışırken kanepeye geri düşüyor. Hepimiz irkiliyoruz.

“İçmiş mi bu adam? Ne yapıyor?” diye soruyor. Sesi telaşlı. “Tarık bu adamı görürse rahatsız olur, kavga çıkar maazallah.”

Sakin olmasını söylüyorum. “Tarık Bey’in gelmesine daha saatler var,” derken içim sıkılıyor. Tarık hiç gelmeyecek.

“Siz yine de Tarık gelmeden söyleyin. Hepsine teşekkür edin bize geldikleri, konuk oldukları için. Ama artık gitsinler,” diyor. “Misafirlik de bir yere kadar.”

Yanından kalkarken Gürsel Hanım’ın hafızasındaki başka bir figüran olmayı diliyorum. Yıllarca burada kalmaya mahkûm edilmiş bir yardımcı değil de, Tarık Bey gelmeden evden gidecek misafirlerden biri olmayı mesela.

GÖRÜNDÜĞÜNDEN DAHA UZAK

*"Alone in the clouds all blue
Lying on an eiderdown
Yippee!
You can't see me but I can you."*

*"Masmavi bulutlarda tek başına
Kuştüyü yorganda uzanırken
Yaşasın!*

Sen beni göremiyorsun ama ben görebiliyorum seni."

Pink Floyd, "Flaming"

Gece, ihtişamlı bronz bir heykelin ince detaylarını, su kurbağasının üzerindeki beyaz benekleri ya da dalında çürümeye bırakılmış bir şeftalinin kararan yüzünü görmek için doğru zaman değildir. Ama teleskobun merceğini odaklamayı biliyorsanız ya da yeterince şanslıysanız, karşı apartmandaki güzel vücutlu kadının rehavet içinde salon kanepesinde sergilediği bedenini, mutfak tezgâhı üzerinde ekmek kırıntısına yürüyen bir karıncanın telaşını veya yıldızları izleyebilirsiniz. Takımyıldızları hatta.

Teleskobun gövdesini bir bedeni dans ederken yana alırcasına kavrayıp batıya çeviriyorum. Alkor ve Mizar'a.

Onların parlaklığından ağaçların pek yakında çiçek açacağını, kıştan kalan yünlüleri dolaba kaldırma vaktinin geldiğini anlıyorum. Birbirlerine yakın gözükmelerine rağmen aralarındaki üç ışık yılı mesafe içimde tarifi zor bir boşluk yaratıyor. Uzaydan uzaklaşıp sokağa bakıyorum. Betonların içine tıktırılmış hayata. Pencerelemin ötesinde görmeye alıştığım manzaralar arıyorum. Bu beni rahatlatacak.

Karşı apartmandaki genç kadın, benim güzel Lilith'im –mermeri andıran beyaz teni ve dalgalı kızıl saçları yüzünden ona öyle derim– henüz yatmamış. Salon ışıkları kapalı. Karşısındaki televizyondan yansıyan renkler tavanda ve beyaz bornozunun üstünde dans ediyor. İşten gelir gelmez aldığı duş sonrası yatana dek bornozunu çıkarmayışından ters giden bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum artık. Telefonda biriyle konuşmaya başlıyor. Telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırıp saçlarını tepesinde toplayınca kuğuyu andıran boynu ortaya çıkıyor. Boşluğa karşı indirip kaldırıyor uzun kollarını. Kızgın olduğu apaçık. Ayağa kalkıyor. Merceği tekrar odaklıyorum. Volta atarken bornozun arasından diri bacakları görünüp kayboluyor. Bedenini taşıyan ayak bilekleri incecik. Yüzüne bakıyorum sonra. Dudaklarını okumaya çalışıyorum. Birilerine ağız dolusu küfrediyor gibi. Birkaç haftada bir sırt çantasıyla çıkıp gelen uzatmalı sevgilisine olabilir. Pencereye doğru yürüyor hızla. Kafasını uzatıp etrafı kolaçan ediyor. Gözünü dikip tam karşıya bakıyor aniden. Gözümün tam içine. Hep yaptığı gibi. İzlendiğinin farkında olduğunu düşünüp ürperiyorum. Umursamaz bir tavırla pencerenin önünden uzaklaşıncaya biraz olsun rahatlıyorum. Az daha konuşup telefonu kapıyor. Ardından televizyonu. Saat gece yarısını çoktan geçti. Evin tüm ışıklarını söndürüp yatağına gittiğinde esniyorum ben de. Gözüm bedenime huzur verecek birkaç gö-

rüntü daha toplayabilirse rahat uyuyabilirim. Balkona çıkıyorum bu kez izlemek için. Hayatı. İnsanları. İzlen-mediklerini düşündüklerinde neler yaptıklarını. Bir tanrı gibi, makamından, sessiz ve uzun süre bir şeyi izlemenin yarattığı kaçınılmaz öngörüyle. Tanrı'nın bizi izlemesi, bize güvenmemesi beni hep üzmüştür.

Kaçıracak hiçbir şeyim kalmadığını düşündüğümde, sokağın tüm sesleri gecenin sessizliğine döndüğünde yani, uyumaya gidiyorum.

Gece sokaktan geçen gürültülü bir araba, gereğinden fazla öten baykuş, dünyanın sonunun geldiğini gördüğüm rüya yüzünden defalarca uykum bölünse de erkenden kalkıp evden çıkıyorum. Sokaklarda, ağaçlarda, arabaların akışında gece ben uyurken neler olup bittiğine dair izler arıyorum. Bilememenin ikircikli doğası içimi kurcalıyor.

Oysa ilk bakışta her şey neredeyse bir gün önce bıraktığım haliyle aynı. Vapurlar bir yakadan karşıdakine gidebilmek için çımacıların halatları çözmesini bekliyor. İşlerine yetişmek isteyen insanlar kurdukları çalar saatlerin sesiyle dakika şaşmadan uyanıp duşa giriyorlar. Dükân kepenkleri tam vaktinde açılıyor. Sorunsuz işleyen bir düzen, dişlileri birbirine sımsıkı kenetlenmiş çarklardan oluşan makinenin hayali hiç olmadığı kadar yüce hissettiriyor. Bindiğim vapurun kıyıdan uzaklaşmasını izliyorum. Yirmi bir dakika sonra karşı kıyıya ulaşacağını bilmek güzel. Bir yerden ya da birinden uzaklaştıkça bir diğerine yakınlaşıyor olmak, birbirine temas eden dişlilerin görüntüsünü daha da güçlendiriyor zihnimde. Epey süren huzurun ardından vapur iskeleye bağlı yuvarlak lastiklere çarparak kıyıya yanaşmaya çalışıyor. Çımacılar koşuyor, halatları iskele babalarına atıyorlar kement misali. Düünden bugüne sürtünmekten aşınan ip örgüleri geliyor gözümün önüne. Gece çok içip ağladığı için sabah alarımın

sesiyle uyanamayıp işine geç kalan bir kadının telaşı ya da. Bir çaycının para üstünü vermeyi unutması ihtimali, son kullanma tarihi geçmiş kaşarla yapılan bir kantin tostu ve göremediğim, emin olamadığım daha birçok şey. Bir an önce işe gitmek istiyorum. Hızlanıyorum.

Her sabah binaya girerken üstümdeki metalleri bir generalin rütbelerinden arınıp ere dönmesi misali ayıklıyorum. Metal dedektöründen geçebilmek için bir kutuya bırakıyorum onları. Çantamı koyuyorum aynı yürüyen banda. Güvenlik görevlisini ekranda eşyalarımın dikkatlice bakarken izliyorum. Gözlerini kısıp dikkat kesilmesi hoşuma gidiyor. İsteddiği kadar baksın, sakıncalı bir şey bulamayacak. Biliyorum.

Bazen de bilerek, tıpkı bu sabah yaptığım gibi caydırıcı cisimler alıyorum evden çıkarken yanıma. Dedektörün süzgecine takılacak ama sonunda kabulleneceği bir şeyler. Çakı gibi açılıp kapanan bir tırnak törpüsü, tabanca şeklinde bir çakmak, bazen başka bir sürpriz. Kontrol cihazından geçer geçmez alarm ötüyor. Güvenlik görevlisi ekranın başından kalkıp yanıma geliyor. Ben onun güvenlik müdürü olduğum için üstümü aramaya çekiniyor. Kısacık bir tereddüt ânından sonra, on günde bir tekrarladığım toplantılarda bas bas bağırarak, “Ben bile olsam dedektör öttüğünde detaylı üst araması yapacaksınız,” haykırışım geliyor aklına. Sesi titreyerek, “Efendim, üstünüzü arayabilir miyim?” diyor.

Kaosu nasıl yönettiğini görebilmek için yaratılmış bu fırsatı kaçırmıyorum.

“Neden ki?” diyorum. “Aranmak istemiyorum, üstümde delici kesici bir alet yok.”

İçinden, “Peki,” diyerek beni salıvermek geçse de yapmıyor. Bu, onun işine mal olabilir çünkü.

“Dedektör bazen kemer, saat gibi aksesuarları algılayıp ötebiliyor. Üstünüzdekileri kontrol edip metal

eşyaları kaba bırakarak tekrar geçer misiniz kontrol noktasından?”

“Üstümde ne olup olmadığını biliyorum herhalde,” diyorum. “Yok diyorsam yoktur.”

Bu arada şirket çalışanlarının oluşturduğu sıra uzuyor. Fısıltılar, sabırsız iç çekmeler iyice telaşlandırıyor güvenlik elemanımı. Saç diplerindeki teri görebiliyorum. Göz göze geliyoruz. Derin bir nefes alıp, “Üzgünüm, bu şekilde direnmeye devam ederseniz içeri girmenize izin veremem,” diyor.

Üstümdekileri kontrol eder gibi yapıp tekrar geçiyorum güvenlik kapısından. Yine alarm çalıyor.

“Kollarınızı kaldırın lütfen arama yapacağım,” diyor bu kez daha kararlı bir ses tonuyla.

İkiletmeden kaldırıyorum kollarımı, suçlu gibi. Dikkatlice üstümü arıyor. Nefesimi tutup pantolonumun içine diktğim gizli cebe bir günahı saklar gibi tıktırdığım yüzüğü üstümü didikleyerek bulmasını ve bana bunun için hesap sormasını bekliyorum. Olması gereken her şey sırasıyla gerçekleşiyor. Pantolonumun içine bakmasına izin vermeyeceğim için son noktada olaya el koyuyorum.

“Aferin, bugünkü tatbikatı başarıyla atlattın,” diyerek kapıdan şirkete süzülüyorum.

İşte her sabah bunun uğruna kalkıyorum yataktan. Kurallarını benim koyduğum düzenin kusursuz işlediğini görüp kendimi eşsiz hissetmek için. Ofisime yürürken içim tatminle dolu. Güvenlik kulübeme girip yan yana alt alta kurulmuş ve bir bütünü oluşturan ekranları görünce, başka bir dünya tekrar dönmeye başlıyor.

Koltuğuma oturup iştahla izlemeye başlıyorum. Önce bir bütün olarak bakıyorum ekranlara. Durgun suyun kendi devinimiyle etrafındakileri sürüklemesi gibi. Daha sonra parçalara bölüyorum. Ufalırken büyütüyor, yakın-

laştırıyorum. Koridordaki havalandırmanın yanında duran karartı, yasak olduğunu bildiği halde sigara içmeye çalışan satın alma görevlisine dönüşüyor birden. Ekranda dikkat gerektiren bir cari hesabı kapamaya çalışan muhasebeci eve yerleştirdiği kamerayla bakıcısını izleyen bir anne oluveriyor. Bazılarının sesini açıyorum. Sevgilisine karısıyla çıktığı tatilin hesabını vermeye çalışan adamın çaresizliği, çocuğuna evde kimse yokken ocakla oynamasını tembihleyen kadının tedirginliğine karışıyor. Çalışanlarına yaptıkları işte tek olabilmenin sırrını veren takım liderleri, birbirinin kuyusunu kazan iş ortaklarının yalancı telefon konuşmaları, otoparkta kör nokta olduğunu düşündükleri için birbirini şehvetle öpen genç sevgililerin fısıltıları. Ugultuya dönüşen seslerin zihnimi ele geçiremeyeceğini kendime ispatlamak için sakınleşip bir sigara yakıyorum. Kilitli çekmecemden viskimi çıkarıp karton bardağa döküyorum ve arkama yaslanıp yarattığım evreni izliyorum. Her şey hâkimiyetim altında.

Viskinin kekremsi kokusu burnumu yakıyor. Gözlerim sulanıyor. Yine de bakışlarımı ekranlardan ayırmıyorum. Üstüme çöken rahatlama, çok geçmeden kendime doğrulttuğum bir silaha dönüşerek beni karanlık boşluğa çekebilir. Birazdan istemsiz bir gevşeme ânında ya da tatlı bir uyuşuklukla gözlerimi kontrol edemeyip kapadığımda aklıma dün gece gelecek. Gözlerimi yumduğum son âna dek gördüklerimi anımsamaya çalışacağım önce. Lilith'in beyaz tenini, yan dairesindeki tek yumurta ikizlerinin minyatür hayvanları doluşturdukları oyuncak çiftlikle gece boyunca nasıl da eğlendiklerini, çöp varilini kurcalayan kedilerin birbirini tehdit eden miyavlamalarını. Sonra dahasını merak edeceğim. Kendimi uykuya teslim ettiğimde dünyada olup bitenleri. Küçük bir göz yumma ânında tüm düzenin altüst olabileceği düşüncesi sinsice vücudumda ilerlemeye başlayacak. Yüz

seksen kilo olduğu için evinden hiç çıkmayan adamın ben yattıktan sonra mutfağa gizlice girip bir şeyler atıştırıp atıştırmadığını bilmemek beni delirtecek ya da evine gelip gideni eksik olmayan tıp öğrencisinin kalabalık dağıldığında odasına çekilip porno izleyip izlemediği bilgisinin eksikliği. Nefesim iyice daralmaya başladığında Alkor'la Mizar'ı düşüneceğim hemen. Birbirlerine olan uzaklıklarına rağmen nasıl da yakın durduklarını. Sadece parlaklıklarına bakarak hangi mevsim dönümünde olduğumuzu anlayabildiğimi ya da.

Tüm bunları düşünürken bitap düşünüyorum ve işte tam da o an bir karar veriyorum. Bilmem kaçınıcı kez. Bundan sonra şu lanet olası kontrol kulübesinden çıkar çıkmaz eve gitmeyip biraz gezineceğimi sayıklıyorum kendi kendime. Deniz kıyısında yürüyeceğimi. Erk gibi hissettirip beni kendi içine hapseden bu çemberden kurtulacağıma ant içiyorum. Ne halleri varsa görsünler! Masamın başından kalkıp ekranlara sırtımı dönüyorum. Yalnızca birkaç dakikalığına. Akşamı böyle zar zor edip atıyorum kendimi sokağa.

Evin yakınındaki oyun parkına gidip banka oturuyorum. Ve izliyorum. Bu kez başka şeyleri. Çiçeklerin kokusunu duyumsamaya çalışıyorum, güdük çimlerin hatta çok uzaktaki denizin. Eve dönmemek için oyalıyorum kendimi. Becerebildiğimi gördükçe içimi boşluk sarıyor. Aldırış etmiyorum. Güneş yavaşça günü terk etmeye hazırlanıyor. Birazdan yıldızlar dün söndükleri yerden tekrar parlamaya başlayacak. Hava nemli, cebimden mendilimi çıkarıp alnımı siliyorum. Saç diplerimi, ensemini. Tekrar geri koyarken pantolon kumaşının altından parmak uçlarımda o çıkıntıyı hissediyorum, gizli cepteki metal yüzüğü.

Birkaç dakikada bir su püskürtüp duran fıskiyeler, onların hemen dibinde suyla oynayabilmek için çığlık çığ-

lığa koştururan çocuklar ve onların az ilerisinde yarattıkları varlığa zarar gelmesinden ölümüne korktukları için bekçi gibi dikilip koruma çemberi oluşturmuş ebeveynlere takılıyor gözüm. Yıldız şeklindeki kum havuzu, kaymak için tepesinde kuyruk olunmuş sarı plastik kaydırak. Köşedeki bakkala girip çıkanlar, evlerine dönmek için otobüs durağında inenler. Tüm bunların arasından parkın en uzak noktasındaki bankta tek başına oturmuş dağınık saçlı kişiyi seçiyor gözüm. Bu uzaklıktan cinsiyetsiz görünüyor. Kıpırtısız olduğu için nereye baktığı belli değil ve tam o an buraya oturduğumdan beri tüm hareketlerimi izlemiş olabileceği ihtimali içime doğuyor. Canımı sıkıyor bu. Kamburumu dikleştiriyorum, eve gitmek için can attığından durmadan sallanan bacaklarıma, ayaklarıma dur komutu veriyorum. Tahta bankın altındaki sarman kediye zar zor seçebiliyorum. Uyuyor ya da önünden sakince yürüyen bir salyangozu takip ediyor olabilir. Alnımdan gözüme ter damlıyor. Cebimden mendili çıkarıp siliyorum, yüzük hâlâ orada. Dilim kuruyor, çaktırmadan yutkunuyorum. Bu kadar uzaklıktan bunu göremez. Görebilir mi yoksa? Nefesim sıklaşıyor. Nasıl görünüyorum uzaktan? Ya da yakından. Neye benziyorum? Telaşlandıkça bacaklarıma söz geçiremiyorum. Belki de beni izlemiyordur diye düşünmeye zorluyorum kendimi. Yapamadıkça işten çıkar çıkmaz ait olmadığım bu aptal parka, başkalarının oyun alanına geldiğim için kendime kızıyorum. Sonra aniden aklıma onu alt edebileceğim bir düşünce geliyor.

Sakince arkama yaslanıp ellerimi titreyen bacaklarıma üstüne dayıyorum. İşe yaramayınca bacak bacak üstüne atıyorum. Tahterevallide sallanan iki çocuğun dengede durma çabasına kaptırıyorum kendimi. Sakinleşiyorum, çünkü izlendiğinin farkında olarak yaşayabilmek esas gücün el değiştirmesi demek. Artık beni istediği kadar izleyebilir, bu mahşer alanından ben galip çıkacağım!

Çok sonra, annesinin sözünden, görüş mesafesinden bir türlü çıkamadığı için bisikletini zevkle kullanamayan ufaklık, yere düşen bisküvisini kimse görmeden alıp yemeye devam eden yaşlı kadın, burnunu karıştırıp hiçbir şey olmamış gibi çocuklara kudretli büyük elleriyle avuçladığı simitleri satan simitçi beni alt ediyor. Daha fazla tahammül edemeyeceğim buna.

Banktan kalkıp eve koşuyorum. Kendi krallığıma. Takımyıldızlarımdan yön bulmaya. Alkor ve Mizar'ın uzaklık yakınlık dengesindeki huzura.

Soluk soluğa teleskobun merceğini ayarlıyorum. Bir odaklanıp bir uzaklaşarak tanıdık bir görüntü arıyorum. Lilith'i yakalıyorum nihayet. Beyaz uzun elbisesiyle mutfakta hafifçe dans ederken çok güzel. Keyfi yerinde olmalı. Buzdolabından bir şişe şarap çıkarıyor. Yanında iki kadeh ve peynir tabağıyla birlikte salondaki masaya yerleştiriyor hepsini. Kendine biraz içki koyuyor. Sonra bir eliyle kadehi diğeriyle elbisesinin ucunu tutarak zarif hareketlerle dans etmeye devam ediyor. Pencereye doğru yaklaştıkça ürperiyorum. Daha yaklaşıyor, daha, daha. Karşı karşıyayız şimdi. Göz göze. Bakışlarını hiç çekmeden dimdik bakıyor. Gülümsüyor sonra. Kadehi bana doğru kaldırıp şerefe yapıyor. El sallıyor. Sonra aniden bugüne dek hiç çekmediği perdeyi kapıyor. Görüntü karanlığa gömülüyor. Yeniliyorum.

Başka bir dünyanın galibi olabilmek için teleskobu göğe çeviriyorum hırsla. Uçsuz bucaksız galaksiye. Siyah zemin üzerine serpiştirilmiş elmas gözler misali parılda-yan yıldızların, cezve şeklindeki Büyükhay'ın, Samanyolu'nun ötesinde bir şeyleri görmeye çalışıyorum. Bir uçak, tıpkı parlak bir yıldız gibi Alkor ve Mizar'ın ortasından geçip gidiyor. Bu karanlığın bir katman gerisine götürebilir beni diye gözden kayboluncaya dek izliyorum onu merakla. Dikkat kesiliyorum. Görebildiğim bir

şey yok yolun sonunda ama Tanrı'nın orada durmuş sakince beni izlediğinden adım gibi eminim.

Hayli geride olduğunu düşündüğüm o noktaya gözlerimi dikiyorum.

“Seni alt ettim,” diyorum. “Beni izlediğini bilmeme rağmen buradayım! Bak işte, tam da burada!”

Hiçbir yere gidemeyecek, biliyorum. Kendimden. Yıllardır bu ıssız saatte, coşkusu sönmüş parkta oturup aynı şeyleri konuşmamızdan. Ve hâlâ işte burada, salıncakta bir ileri bir geri sallanmaktan öteye gidemediğimizden. Biliyorum. O da biliyor. Susup gidecekmiş gibi yapmaya, sallanmaya devam ediyoruz.

Bu öyküler hayata açılma endişesi içinde dolananları, kendi içindeki tutsaklığı sorgulayanları, günümüze has sahipsizlik, korunaksızlık duygusuyla yüzleşmeye çalışanları, düğüm olan ilişkileri, geçmişe takılıp sadece seyirci olarak yaşamayı seçenleri anlatıyor. Hem de dupduru bir dil, yeri geldiğinde hayli nüktedan bir anlatım, alabildiğine samimi bir yaklaşımla.

İlk öykü kitabı *Tekme Tokatlı Şehir Rehberi*'yle büyük beğeni toplayan ve 2019 Notre Dame de Sion Mansiyon Ödülü'nü kazanan Mevsim Yenice, beklenen yeni öykü kitabı *Bilinmeyen Sular*'la okurların karşısına çıkıyor.

#hayataaçılma #gençlik #cesaret #travma #korkaklık #endişe
#yalnızlık #kontrol

 can öykü

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-4046-6

9 789750 740466